

บทนำ

เมื่อห้าร้อยปีก่อน วันพระจันทร์สีเลือด

พระจันทร์สีแดงแฉวนตัวสูงอยู่บนท้องฟ้ายามราตรี พระจันทร์สีแดงจุล็ดคบคนผืนฟ้าคำสนิทไม่กระจ่างบริสุทธิ์เหมือนเช่นทุกวัน สีแดงเข้มหม่นหมองเห็นแล้วชวนให้ไม่สบายใจ

บนพื้นไม่มีแสงไฟมากนัก ทัวทุกหนแห่งเต็มไปด้วยอาคารหลังใหญ่ที่พังถล่มและรถยนต์ที่หมดสภาพการใช้งานแล้ว ผืนดินที่เต็มไปด้วยซากศพส่งกลิ่นเหม็นเน่าชวนคลื่นไส้ ผู้คนที่ห่อหุ้มร่างกายด้วยเสื้อโค้ตสกปรกเหยียบย่ำไปบนซากปรักหักพัง คอยกระโดดข้ามป้ายที่แตกหักและศพบนพื้นอย่างระมัดระวัง ยากจะจินตนาการว่าที่นี่เคยเป็นเมืองอันเจริญรุ่งเรือง

มนุษย์คิดว่าส่งพวกเทวทัณฑ์กลับสู่สวรรค์แล้วก็จะได้ชีวิตสงบสุข กลับคืนมา สุดท้ายผลลัพธ์กลับเป็นหายนะไร้จุดสิ้นสุด

สิ่งมีชีวิตประหลาดนานาชนิด ซิมกับโมเรียวนำตำนาน วิญญาณร้ายและมารปีศาจทะลักเข้ามาในโลกมนุษย์จากมิติที่วิปริตผิดเพี้ยน ยังมีผีรกรอกอีกมากมายนับไม่ถ้วนและมารต่างๆ ที่คอยจ้องจะทำร้ายดวงจิต

มนุษย์ไม่มีกำลังจะต้านทานแม้แต่แค่น้อย ส่วนนักรบพลังจิตซึ่งเป็นคนกลุ่มเดียวที่สามารถต้านทานภูตผีปีศาจเหล่านี้ได้กลับถูกมนุษย์กวาดล้างสังหารไปเกือบหมดแล้ว

ผู้โชครึ่ที่มีชีวิตรอดก็ซ่อนตัวและปิดบังความสามารถในการขับไล่ภูตผีปีศาจ แ่ปกป้องตัวเองก็พอ ไม่มีใครอยากออกมาออบกู้โลกใบนี้

หลายปีก่อนมนุษย์เริ่มไล่สังหารคนที่มีพลังวิเศษเพื่อตามหาตัว 'พวกเทวทัณฑ์' เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นทั่วทุกประเทศ ดังนั้นเมื่อวิญญาณร้ายและภูตผีปีศาจในตำนานของแต่ละวัฒนธรรมไหลออกมา จึงไม่มีนักรบพลังจิตคนไหนออกมาไหน ใครเล่าจะยอมเสี่ยงชีวิตเข้าไปช่วยมนุษย์

ในอาคารร้างหลังใหญ่ภายใต้พระจันทร์สีเลือดนี้ เด็กสาวหมอบอยู่ ณ มุมหนึ่งของชั้นสิบเจ็ด มองดูพระจันทร์สีแดงบนท้องฟ้ายามราตรีผ่านกรอบหน้าต่างที่พังไปนานแล้ว คงาค่อยๆ สูญเสียจิตวิญญาณไปสุดท้ายน้ำตาไหลลงมาจากหางคา

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ใกล้ๆ เธอแหงนหน้ามองพระจันทร์สีเลือด มุมปากเขามีคราบเลือดติดอยู่เล็กน้อย เขาระบายยิ้มด้วยสีหน้าเคลิบเคลิ้ม รสหวานของเลือดยังวนเวียนอยู่ในปาก สร้างความพึงพอใจให้เขาอย่างยิ่ง

"ไม่ต้องใจร้อน ค่อยไปกัตาเธอแล้ว" ชายหนุ่มหันไปมองหญิงสาวอีกคนบนพื้นกระเบื้องแตกๆ

พระจันทร์สีเลือดส่องแสงสลัวราง เห็นหน้าชายหนุ่มได้ไม่ชัด แต่ น้ำเสียงนั้นใสไพเราะ แ่น้ำเสียงอ่อนโยนของเขาก็ทำให้คนหลงใหลได้แล้ว...บางทีอาจเพราะเสียงนี้เองที่ทำให้ผู้หญิงละลายได้เพราะเขา ถึงนั้นยอมมอบชีวิตให้

หญิงสาวนั่งอย่างอ่อนแรงพิงคู้ที่ล้มอยู่ ร่างกายที่ขดของเธอดูถูกห่อหุ้มด้วยเสื้อกันลม เธอเป็นผู้ลี้ภัยที่เนื้อตัวสกปรก ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ในยุคสมัยนี้ทุกคนต่างหลบหนีกันทั้งนั้น หนีจากผืนรกที่น่ากลัวทั้งหลาย ทว่ากลับไม่มีใครรู้ว่าสถานที่ใดจึงจะปลอดภัยอย่างแท้จริง

"เธอรู้ไหมว่าวันนี้เป็นวันพระจันทร์สีเลือด พระจันทร์สีเลือดเป็นคำสาปและเป็นจุดเริ่มต้นของหายนะ...เทวทัณฑ์บวกกับพระจันทร์สีเลือดมนุษย์อย่างพวกเธอช่างอาภัพจริงๆ ชีวิตย่ำแย่ขนาดนี้แล้วยังต้องมาเจอคำสาปที่นานทีปีหนจะเวียนมาสักครั้งอีก" ชายหนุ่มเดินเข้ามา "ชีวิตในวันนี้ช่างน่ามีแต่จะยิ่งทุกข์ทรมาน แต่เธอไม่ต้องห่วง เคียวเธอก็หมดกังวลแล้ว"

หญิงสาวสูดหายใจลึกๆ "คุณ...เป็นอะไร"

"ส่วนหนึ่งของโลกใบนี้" ชายหนุ่มเดินมาตรงหน้าเธอในที่มืด เขาย่อตัวและช่วยเกลี้ยผมบนใบหน้าเธอ

เธอยื่นมือไปปกป้องอย่างหวาดกลัว แต่กลับถูกจับยึดไว้ มือเย็นเยียบของเขากำเอาเธอสั่นสะท้าน เพราะมันเย็นราวกับน้ำแข็ง

"ไม่ต้องกลัว เจ็บแค่นิดเดียวเท่านั้นแหละ" เขาพูดและลากตัวเธอขึ้นมาทันที

เรียวแรงแมहाศาลทำให้เธอทำอะไรไม่ถูก ร่างกายไม่เพียงถูกกระชากให้ยืดยาวขึ้น แต่เท้าทั้งสองยังลอยจากพื้น! ชายหนุ่มโอบเอวเธอไว้ทำให้เธอลอยอยู่กลางอากาศขณะเดินร่ำกับเขา คนตรีแผ่วเบาถูกเปล่งออกมาจากลำคอ เธอกับเขาหมุนตัวเต้นรำอยู่ในห้องอย่างงดงาม อาศัยแสงอ่อนจางจากพระจันทร์ที่ส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา ทำให้เธอมองเห็นเส้นผมหยักศกสีทองอ่อนของเขา

"ฉันอยากมองพระจันทร์...เป็นครั้งสุดท้าย!" หญิงสาวอ่อนวอนเสียงสละสลวย

ชายหนุ่มหัวเราะ เขายังคงเต้นรำกับเธอ ขณะเดียวกันก็พาเธอไปข้างหน้าต่างซึ่งปราศจากบานกระจกไปนานแล้ว เสียงคำรามดังมาจากชั้นล่าง ผีนรกหลายตัวกำลังแย่งกันกินมนุษย์ที่ซ่อนตัวอยู่ ใครๆ ก็อยากกินหัว ว่ากันว่าสมองอร่อยที่สุด

อา...—หญิงสาวแหงนหน้ามองพระจันทร์ พระจันทร์เป็นสีแดง

จริงๆ ค่าย สีที่ไม่สม่ำเสมอแล้วเหมือนถูกเลือกสาคใส่จนทั้งกราบไว้

"ฉันได้ยินมาว่า...พระจันทร์สีเลือดเป็นคำสาปและเป็นช่วงเวลาสำหรับการอธิษฐานขอพร คำขอจะเป็นจริง!" เธอพูดเสียงอ่อนระหอย "ไม่ว่าพลังใดๆ ก็จะไม่เพิ่มทวีเป็นสองเท่า..."

"การสาปแช่งคนอื่นก็เป็นพลังอย่างหนึ่ง มนุษย์อย่างพวกเธอชอบเอาความโชคร้ายของคนอื่นมาเป็นความปรารถนาของตัวเอง" ชายหนุ่มหัวเราะ เขาเอนพิงข้างหน้าต่าง จากรอยแยกของเส้นผมอันยุ่งเหยิง เธอมองเห็นใบหน้าที่ขำขันอันสมบูรณ์แบบและลักษณะสูงส่งของอีกฝ่าย

ชายหนุ่มผู้คงคามีผิวขาวซีดกับดวงตาสีเขียวมรกต สวยจนแลดูไม่เหมือนสิ่งมีชีวิตบนโลกใบนี้

"ฉัน...ฉันขอพรได้ไหม" เธอสะอึกสะอื้น

"ที่รัก ถ้าจะขอให้ฉันไม่ฆ่าเธอก็ อย่าเปลืองเวลาเลย" ชายหนุ่มหันมามองเธอ เธอจึงพบว่านั่นเป็นใบหน้าของเด็กหนุ่มและชายหนุ่มผสมกัน บอกไม่ถูกว่าเป็นผู้ใหญ่หรือว่าเป็นเด็ก แต่ดวงตาคู่นั้น...ลึกล้ำสุดจะคาดเดา! "กินมนุษย์ในคืนนี้ออกจะสิ้นเปลืองไปหน่อย ฉันยังมีภูตผีปีศาจชั้นต่ำอีกมากมายให้กิน แต่ว่า...เธอก็รู้ ใครให้พวกเธอมาเห็นฉันเข้าล่ะ"

"พวกเรา...พวกเรามาที่นี่เพื่อตามหาคน ไม่ใช่..." หญิงสาวสะอื้นร่างกายสั่นระริก

"ซูว์ๆ...ฉันรู้ พวกเธอรุกล้ำเข้ามาในสถานที่กินอาหารของฉันโดยไม่ระวัง" ชายหนุ่มรีบปัดป้องโยนเธอ ไม่มีใครตั้งใจรหาที่ตายหรอก! "แต่นี้คือชะตา ฉันสัญญาว่าไม่เจ็บเลยจริงๆ!"

มุมห้องมีผิวหนังแห้งเหี่ยวกองอยู่ คูแล้วทั้งอัปลักษณ์และน่าสะอิดสะเอียน นั่นคือผิวหนังของผีนิรโรค มันถูกเขาคูคพลังชีวิตและพลังวิเศษไปจนเกลี้ยงแล้ว ไม่เหลือแม้แต่เนื้อเดียว...แต่พอเขากินอิ่ม ผู้หญิงสองคนนี้ก็ไหลเข้ามา

น่าเสียดาย ความจริงคือนี่เขาไม่คิดจะเปลืองแรงไปกับมนุษย์

"พวกเราแค่อยาก...มีชีวิตที่สงบและปลอดภัย แค่อยากมีชีวิตอยู่ต่อไปเท่านั้น!" หญิงสาวก้มหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น "ทำไมถึงปล่อยเราไปไม่ได้"

"ตอนนี้สำหรับพวกเธอ การมีชีวิตอยู่ต่อไปก็เป็นการเรียกร้องมากเกินไปแล้ว! มองดูโลกใบนี้สิ ฝีมือพวกเธอทั้งนั้น!" ชายหนุ่มทอดสายตา มองความมืดและความเจ็บปวดโกล่ออกไป เขาสำส่ายหน้า "เอาละ ขอพรเป็นครั้งสุดท้ายเถอะ นานๆ ทีจะได้เห็นพระจันทร์สีเลือด!"

หญิงสาวแหงนหน้าจ้องพระจันทร์สีแดงอีกครั้ง ชายหนุ่มเกลี้ยผมเธอออก สิ่งที่เห็นคือใบหน้าด้านข้างอันแข็งแกร่งของเธอที่ไม่มีน้ำตาสักหยด

ดวงตาของหญิงสาวทอดประกายระยิบระยับขณะจ้องเขา

"ในที่สุดก็เจอแกนได้ ไอ้แวมไพร์บัดซบ!" หญิงสาวก้มมือออกทันทีและชักดาบออกจากเสื้อคลุม ก่อนจะผ่าท้องเขาจากบนลงล่าง!

พีบ!—ชายหนุ่มกระโดดตัวลอยไปข้างหลัง พ้องถูกใบดาบคมกริบกรีดเป็นทาง เลือดย้อมเสื้อผ้าสีขาวของเขาจนแดงฉานทันที ใบหน้าหล่อเหลาเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม เขาจ้องหญิงสาวอย่างนึกไม่ถึง

"เธอเป็นใคร" เขาไม่สนใจบาดแผล พวกมันกำลังประสานเข้าด้วยกัน

"แกไม่ต้องยุ่ง หมู่นี้แกใช้ไหมที่ออกไล่เหยื่อละแวกนี้ ไปหาอาหารที่อื่นไม่ได้หรือไง แกทำแบบนี้พวกเราทำงานลำบาก" หญิงสาวพาดดาบกับไหล่ "เราแค่มารวบรวมอาหารกับข้าวของ ไม่นานก็จะไปจากที่นี่แล้วอย่ามาหาเรื่องพวกเรา"

หึๆ!—ชายหนุ่มหัวเราะเสียงเบาและย่างเท้าอย่างสง่างาม

"ช่างเป็นมนุษย์ที่คลั่งสันดาน รู้ทั้งรู้ว่าฉันเป็นใคร ยังกล้ามาทำทายนี้อีก" เขาก้าวขาเพียงสองก้าวเท่านั้น แต่กลับมายู่ตรงหน้าหญิงสาวแล้ว

พีบ!—หญิงสาวใช้ดาบขวางไว้ทันใด ชายหนุ่มอิงไปสองสามวินาที

คิดไม่ถึงว่าเธอจะกันเขาไว้ได้ทัน คาบที่ขวางอยู่ตรงกลางระหว่างพวกเขา ไม่เพียงมีคาบสลักไว้เต็มไปหมด แต่ยังติดยันต์ไว้จนทั่ว!

"นักรบพลังจิต?" เขามวมคิ้ว "ที่นี่มีนักรบพลังจิตด้วยหรือ"

"มาตกลงกันดีกว่า แกหยุดล่าเหยื่อหนึ่งเดือน ให้พวกเราไปจากที่นี่อย่างปลอดภัยเป็นใจ" หญิงสาวมีดวงตาคมปลาบ

"เธอน่าจะรู้ว่ายันต์คาบที่ใช้กับพวกฉันไม่ได้" ชายหนุ่มยิ้มบางๆ
"พวกเธอไม่มีสิทธิ์มาต่อรองกับฉัน"

"งั้นเหรอ" หญิงสาวแค้นเสียงเย็น "ฉันต้องรู้อยู่แล้วว่ามนุษย์ที่ถือคาบติดยันต์คนหนึ่งทำอะไรแก่ไม่ได้หรอก แต่ว่า...แกอย่าลืมนะวันนี้เป็นวันอะไร!"

วันนี้?—ดวงตาสีเขียวมรกตฉายแววสงสัย จากนั้นหันมองไปนอกหน้าต่าง—พระจันทร์สีเลือด!

เหตุการณ์เกิดขึ้นรวดเร็ว คาบตรงหน้าส่องแสงเจิดจ้าแทบตา ปกติเขาไม่กลัวแสง แต่แสงนี้แผ่พลังน่ากลัวอยู่ด้วย บาดแผลที่สมานตัวไปเมื่อก็ปริออกอีกครั้ง—ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันแน่!

เขากระโดดหลบอย่างค่อเนื่อง คิดไม่ถึงว่าเธอจะไล่ตามไม่ลดละที่หน้าตกใจกว่านั้นคือ เธอไม่ได้พุ่งเข้ามาด้วยความเร็วแบบมนุษย์ทั่วไป ความเร็วนั้นแม้จะช้ากว่าเขามาก แต่ไม่เหมือนมนุษย์!

รวดเร็ว คล่องแคล่ว เสือคลุมโบกสะบัด เท้าเธอไม่แตะพื้น ลอยตัวอยู่กลางอากาศขณะใช้คาบจู่โจมเขา...แสงนั้นไม่ใช่อาวุธของมนุษย์ ไม่ใช่ปิศาจ และยังไม่ใช่มารชั้นสูง แต่เหมือนเป็น...เป็นฝ่ายศัตรูในโลกแห่งความมืดตั้งแต่อดีตกาลของพวกเขา

พี่!—เสือคลุมของหญิงสาวปิดหน้าเขาไว้ ชายหนุ่มคิดจะยื่นมือไปดึงออก แต่หน้าอกถูกคันและกดลงกับพื้นเสียก่อน!

หญิงสาวใช้เข่าข้างเดียวกดหน้าอกเขาไว้และดึงเสือคลุมที่ปิดหน้าเขาออก ชายหนุ่มหลับตาแน่นไม่กล้าลืม แก่ถูกโอบล้อมด้วยแสงนั้น เขา

ก็รู้สึกเหมือนร่างกายจะฉีกขาดเป็นชิ้นๆ แล้ว!

"แกมีวิธีดำรงชีวิตของแก ฉันไม่คิดจะฆ่าแกหรอก แต่ก็ยังไม่ยอมให้แกไล่ล่าพวกเราต่อไปเหมือนกัน!" เสียงของหญิงสาวผู้อยู่ด้านบน แต่เขากลับทำอะไรไม่ได้ "คืนนี้ฉันขอขอยืมพลังจากพระจันทร์สีเลือดก็แล้วกัน!"

"หยุด...ฉันรับปากเธอว่าจะไม่ล่ามนุษย์เป็นอาหารหนึ่งเดือน!" ชายหนุ่มร้องเสียงดัง "ฉันสามารถดูดเลือดผีรกรกประทัชชีวิตได้ ไม่จำเป็นต้องล่ามนุษย์!"

หญิงสาวเงยบแล้วส่ายหน้า "งั้นก็ย้งนำลงโทษ ถ้าเป็นแบบนี้แล้วมารังควานพวกเราทำไม ชีวิตพวกเราอย่าแ่ยพอหรือไง"

"เธอ..." ผู้หญิงคนนี้ทำไมพูดจากลับไปกลับมา!

ยังไม่ทันได้ต่อรอง คาบคมก็ย้งเข้ามาในปาก ความเจ็บแปลบรุนแรงจู่โจมเข้าใส่ เสียงดังกึก เลือดพุ่งทะลัก ชายหนุ่มแผดเสียงร้องอย่างตื่นตระหนก... "อ้าก!...อ้า!..."

แรงกดบนหน้าอกหายวับไปทันใด เขาลุกขึ้นนั่งบนพื้นอย่างเจ็บปวดในสภาพเลือดกบปาก พยายามลืมตาและเห็นหญิงสาวเดินไปที่หน้าต่าง แสงบนคานค่อยๆ คับวูบ ทำให้เขามองเห็นเงาร่างของเธอ

มือขวาของเธอเต็มไปด้วยเลือด...เลือดเขา

มือนั้นกำของที่เป็นของเขาไว้ ชายหนุ่มล้วงมือเข้าไปในปากอย่างเหลือเชื่อ เกิดเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร! นั่นมัน...นั่นมัน...

"พระจันทร์สีเลือดเป็นพยาน ฉันขอสาปแช่งแก!" เธอแบ่มือ เขี้ยวแหลมเปื้อนเลือดควงอยู่บนฝ่ามือนั้น "ฉันจะช่วงชิงเขี้ยวของแกไป ให้แกไม่สามารถดูดเลือดใครได้ตามอำเภอใจอีก และจะซ่อนมันไว้ ณ มุมหนึ่งของโลกใบนี้ แกค่อยๆ ไปค้นหาเอาแล้วกัน!"

"ไม่!..." ชายหนุ่มโอบหน้าคุดัน เขากระโดดลุกขึ้นและพุ่งไปหาหญิงสาวทันที!

แสงจากพระจันทร์สีแดงส่องลงบนเขี้ยวเปื้อนเลือด เขี้ยวค่อยๆ

เลื่อนรางและกลายเป็นจุดเงาเล็กๆ ขณะโอบบินไปยังพระจันทร์สีเลือด ชายหนุ่มพุ่งไปข้างหน้าต่างหมายจะแย่งกลับมา แต่กลับคว้าอะไรไม่ได้

หญิงสาวปรายตามองเขา งอขาขวาและถีบเขากะทันหัน เขากำลังเหม่อลอย จึงถูกถีบล้มลงบนพื้นอย่างอเนจอนาถ ในหัวเต็มไปด้วยความสิ้นพระชนกเหลือเชื่อ

"แค่นี้แหละ ค่อยๆ หาเอาเองก็แล้วกัน!" หญิงสาวใช้ปลายดาบชี้เขา "อย่าคิดแก้แค้นด้วยวิธีอื่น ไม่งั้นฉันจะถอนฟันแกให้หมดทั้งปาก และทำให้แกหาไม่เจออีกตลอดไป!"

ชายหนุ่มที่นอนอยู่บนพื้นเบิกตากว้าง หัวสมองยังสะท้อนคำว่า เป็นไปไม่ได้ เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้...

เฮอะ!—หญิงสาวก้มตัวเก็บเสื้อคลุมกันลมขึ้นอย่างใจเย็น สะบัดฝุ่นที่เกาะอยู่แล้วเดินไปหาเด็กสาวบนพื้น เธอย่อตัวลงปิดตาให้อีกฝ่ายนี้เป็นภารกิจที่เสี่ยงชีวิตมาก เด็กสาวรู้แต่แรกแล้ว เธอก็เช่นกัน

ในยุคสมัยนี้ บางทีการจากโลกไปก่อนอาจเป็นโชคดียิ่งได้

หญิงสาวลุกขึ้นเดินไปทางประตู

"ทำไม..." ชายหนุ่มลุกนั่งพลางร้องคำรามด้วยปากที่เต็มไปด้วยเลือด "แค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งถึงทำได้ขนาดนี้...ต่อให้มีพระจันทร์สีเลือด แต่ทำไมถึงสาปฉันได้!"

หญิงสาวที่เดินถึงประตูแล้วค่อยๆ หันกลับมา ดาบยาวพาดบนบ่า พลังกระตุกยั้ม

"ใครว่าฉันเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งล่ะ" เธอยักไหล่ "ให้ตายเถอะ! ฉันเป็นถึงโคโนะฮานะซากุยะต่างหาก"

บทที่ 1

ความหวาระแวงทำให้เพื่อนทะเลาะกัน พี่น้องขัดแย้งกัน สามิ
ภรรยาไม่ปรองดองกัน ส่งผลให้เกิดความแตกแยกวุ่นวาย สงครามปะทุ
ไปทั่ว แต่...เมลิคพันธุแห่งความหวาระแวงกลับเล็งเห็น
อาจเป็นการกระทำอย่างหนึ่ง คำพูดคำหนึ่ง รอยยิ้มรอยหนึ่ง หรือ
แม้แต่แวตตาอย่างหนึ่ง

ซิมิเป็นปีศาจที่ชอบสังหารมนุษย์และสร้างความแตกแยก มันสร้าง
ความโกลาหลวุ่นวายในเมืองอันหลินและถูกกลุ่มนักเรียน ม.ปลายกำจัด
ราบคาบ แม้จะได้รับความช่วยเหลือจากกองกำลังคุ้มภัยประชาชน แต่
การที่นักเรียน ม.ปลายธรรมดาสามารถกำจัดปีศาจและปีศาจได้ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า ทำให้ชาวเมืองเกิดความสงสัย

เพราะแม้แต่เป็นกองกำลังคุ้มภัยประชาชนที่ผ่านการฝึกฝนอบรม
มาจนชำนาญก็ยังไม่แน่ว่าจะรับมือกับภูตผีปีศาจได้

เวลาในตอนนี้คือ A.C. 503 ย่อมาจาก After Curse หมายความว่า
ว่าหลังเกิดเวททัศน์ ที่นี่คือเมืองอันหลินที่เต็มไปด้วยความหวาระแวง
'เวททัศน์' เกิดขึ้นห้าร้อยปีก่อนในยุคที่เทคโนโลยีเจริญก้าวหน้า

ชีวิตความเป็นอยู่สุขสบาย มีไฟฟ้าเพียงพอ การคมนาคมสะดวก มีเครื่องมือสำหรับบินลัดฟ้าข้ามทะเล ชีวิตในยุคดิจิทัลอลังการเป็นชีวิตที่สะดวกสบายและน่าใฝ่ฝันถึง ที่น่าเสียดายคือตอนนั้นมนุษย์ไม่เห็นคุณค่า ทำลายระบบนิเวศของโลกอย่างเหิมเกริม ก่อให้เกิดหายนะจากธรรมชาติไม่หยุดหย่อน ประกอบกับคุณธรรมที่เสื่อมทรามลง ดังนั้นจึงมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับวันอวสานโลก สวรรค์จะส่ง 'เทวทัณฑ์' ลงมาทำโทษมนุษย์ ด้วยหวังว่าชีวิตต่างๆ และโลกจะได้พักผ่อนก่อนการเริ่มต้นใหม่

แต่มนุษย์มีปณิธานในการเอาชีวิตรอดอันแรงกล้า เพื่อมีชีวิตรอดแล้ว มนุษย์ยอมทำทุกวิถีทางเพื่อส่งพวกเทวทัณฑ์กลับสู่สวรรค์ ตั้งแต่มั่นใจว่าพวกเทวทัณฑ์คือนักรบพลังจิต ประเทศต่างๆ ทั่วโลกก็เริ่มแข่งว่าผู้ที่มีพลังวิเศษทั้งหมด...แม้แต่หมอดูกับนักพยากรณ์ก็ไม่รอด รวมถึงผู้ที่ใช้อาวุธดั่งกล่าวตบตาคนด้วย

ยอมฆ่าคนผิคนับร้อยก็จะไม่ยอมปล่อยให้ใครรอดไปแม้แต่คนเดียวเป็นความคิดของคนในยุคนั้น ช่วงท้ายๆ แม้แต่คนที่สัญชาติญาณแม่นยำยังต้องพลอยรับเคราะห์ไปด้วย หายนะที่เกิดจากการที่มนุษย์แข่งฆ่ากันเองทำให้นักรบพลังจิตหลบหนีและซ่อนตัว ก่อนจะหายไปอย่างไร้ร่องรอย และในที่สุดมนุษย์ก็พบว่า 'พวกเทวทัณฑ์' และมักไว้กับเสาธงทัณฑ์เพื่อประหารชีวิต แต่น่าเสียดายที่หายนะครั้งใหญ่เริ่มต้นขึ้นแล้ว

มนุษย์ในยุคนั้นไม่ได้ตระหนักว่า ความจริงแล้วการแข่งฆ่ากันรบพลังจิตคือจุดเริ่มต้นของเทวทัณฑ์ ส่งผลให้มนุษย์ต้องใช้ชีวิตแบบถูกรุกรมสนอง

เดิมโลกและจักรวาลประกอบด้วยสิ่งมีชีวิตมากมายหลากหลายหากไม่ได้มีมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตเพียงอย่างเดียว แต่ละโลกแต่ละวัฒนธรรมล้วนมีสิ่งมีชีวิตแตกต่างกันไป โลกเทพมีเทพเจ้า โลกมารมีมาร นรกมีผีรอก นอกจากนี้ยังมีปีศาจ ซิมี โมเรียว และพวกผีอสูร' แต่เนื่องจากมี 'กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลก' อยู่ สิ่งมีชีวิตเหล่านี้จึงไม่ก้าวร้าวกัน

ต่อมาเทวทัณฑ์ทำให้กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกวิปริตผิดเพี้ยน การ
เล่นฆ่ากันเองยิ่งทำให้ทุกอย่างแย่งลง นักรบพลังจิตปิดบังฐานะและไม่ออก
หน้าขับไล่ภูตผีปีศาจอีก วินาทีที่พวกเทวทัณฑ์ถูกประหารและกฎเกณฑ์
ดั้งเดิมของโลกล่มสลาย สิ่งมีชีวิตในมิติอื่นๆ ทะลักเข้าสู่โลกมนุษย์ สร้าง
แรงคุกคามกับมนุษย์อย่างมหันต์ ไม่ถูกฆ่าหรือถูกกินก็ถูกกลั่นแกล้ง...นี่
คือสิ่งที่ประวัติศาสตร์เรียกว่า 'หายนะจากเทวทัณฑ์'

นักประวัติศาสตร์หลายคนสงสัยว่า ถ้าห้าร้อยปีก่อนมนุษย์ไม่เล่นฆ่า
ผู้บริสุทธิ์และไม่ประหารพวกเทวทัณฑ์ บางที...เรื่องทั้งหมดอาจไม่เกิดขึ้น

หลังจากนั้นจำนวนมนุษย์ลดลงอย่างมาก มนุษย์ต้องเอาชีวิตรอด
ท่ามกลางความยากลำบาก ค่อด่านภูตผีปีศาจนานาชนิด สุดท้ายก็ต้อง
พึ่งนักรบพลังจิตที่หลบเร้นตัวอยู่เป็นเวลานานให้สร้างกำแพงเวทมนตร์
และสิ่งป้องกัน แบ่งแยกเขตที่อยู่อาศัยของมนุษย์กับซิมิโมเรีย

เจ็ดทวีปในอดีตรื้อแล้ว ทวีปแอนตาร์กติกาและภูมิภาคโอเชีย-
เนียหายไป โลกถูกแบ่งใหม่เป็นสี่ทวีป ได้แก่ ยุโรป เอเชีย อเมริกา และ
แอฟริกา อาณาเขตของแต่ละประเทศหายไป ชาติพันธุ์ต่างๆ ในแต่ละ
ท้องที่ผสมผสานกัน ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาทางการของโลก ภาษา
หลักของแต่ละประเทศกลายเป็นภาษาท้องถิ่น โดยมีประชากรในแต่ละ
ท้องที่พยายามอนุรักษ์และสืบทอดต่อไป

ที่อยู่อาศัยของมนุษย์ทุกแห่ง รอบนอกล้วนมีกำแพงเวทมนตร์และ
การปิดผนึก มีการป้องกันรูปแบบต่างๆ เพื่อยับยั้งการรุกรานของเผ่าพันธุ์
อื่น ที่น่าตกใจที่สุดท้ายมนุษย์ก็ต้องพึ่งพานักรบพลังจิตที่ตนเคยไล่สังหาร
ในอดีต โดยปัจจุบันพวกเขามีชื่อเรียกรวมกันว่า 'ผู้มีพลังจิต'

เครื่องมืออาคมและเครื่องป้องกันทั้งหมดล้วนซื้อหามาจากผู้มี

¹ อ่านรายละเอียดเรื่อง 'อมมนุษย์ในโลกอนาคต หลังการล่มสลายไปแล้วห้าร้อยปี' ได้ที่
หน้า 279

พลังจิต คนธรรมดาไม่มีชีวิตอยู่ได้โดยพึ่งพลังพิเศษของพวกเขา แต่ขณะเดียวกันกลับยังเห็นพวกเขาเป็นตัวแทนนะ กลุ่มผู้มีพลังจิตได้รวมตัวกันก่อตั้งเผ่าพันธุ์แล้ว พวกเขาตระหนักดีถึงพลังพิเศษของตนและประวัติศาสตร์การถูกเข่นฆ่าในอดีต ส่วนใหญ่จึงไม่ชอบใกล้ชิดกับมนุษยธรรม หากมนุษยชนต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขา ก็ต้องจ่ายเงินก่อนใด

นี่เป็นเงินที่ใช้ซื้อชีวิต ผู้มีพลังจิตจะปกป้องชีวิตตัวเองเป็นเรื่องง่ายมาก แต่คนธรรมดาไม่ถนัดขนาดนั้น

เมืองอันหลินเกิดเหตุการณ์มากมายอย่างต่อเนื่อง ฤดูผีปีศาจฉวยโอกาสแผ่กระจายเข้ามา คราวก่อนซิมิเข้ามาและเปิดเผยความชั่วร้ายในจิตใจมนุษย์ เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง ค่อยให้เป็นเพื่อนบ้านที่คบหากันมาสิบปีก็สามารถลากตัวอีกฝ่ายไปที่ลานและชี้หน้าว่าถูกซิมิสังหาร

แม้ซิมิจะถูกกำจัดไปแล้ว แต่รอยร้าวของความสัมพันธ์ก็เกิดขึ้นแล้วเช่นกัน มิตรภาพระหว่างมนุษย์เป็นสิ่งที่เปราะบางมาก เหมือนเครื่องกระเบื้องที่ถูกทำลาย พอมีรอยร้าวก็จะคงอยู่อย่างนั้น ไม่อาจลบเลือนไป

ผู้คนที่เคยถูกปรักปรำว่าเป็นร่างสิงของซิมิไม่มีทางเลือกคนที่กล่าวหาตัวเอง แม้จะเป็นญาติสนิทก็เถอะ ในโรงเรียนยิ่งแล้วใหญ่ ตอนนั้นมีรุ่นพี่คนหนึ่งถูกสังหารจริงๆ และเที่ยวกล่าวหาคนอื่นไปทั่ว พยายามสร้างความไม่สงบ แต่...คนที่ทำตามรุ่นพี่ก็ไม่น้อย หลังจากเรื่องราวสงบลง ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนย่อมไม่อาจกลับมาเป็นเหมือนเดิม

เมืองตกอยู่ในความเจ็บ บรรยากาศในโรงเรียนไม่คึกคักเหมือนก่อน ผู้คนต่างใช้สายตาเคียดแค้นมองกันและกัน...แต่จะแยกขนาดไหนก็ไม่เท่ากับเธอหรอก

เฟอร์รามิสถอนใจ เธอเฝ้ากางเกาะขอบหน้าต่างพลางมองไปข้างล่าง นักเรียนทยอยเดินไปยังสนามแล้ว คาบฝึกวิชากำลังจะเริ่มขึ้น ช่วงนี้หิมะตกหนักไม่หยุด ฟ้ามีคเร็ว โรงเรียนหยุดกิจกรรมในห้องเรียนตั้งแต่บ่ายสอง และไล่ทุกคนให้รีบไปฝึกฝนร่างกายและฝึกทักษะการต่อสู้

ทุกอย่างต้องเสร็จสิ้นก่อนฟ้ามีด เพื่อจะได้กลับบ้านอย่างปลอดภัย

เพราะกลางคืนเป็นช่วงเวลาที่ถูกผีปีศาจจ้องออกอาละวาด ไม่มีใครกล้าอยู่นอกบ้านตอนกลางคืน มนุษย์ต้องเผชิญกับภัยคุกคามชีวิตตั้งแต่เกิด ถูกผีรบกวน ถูกปีศาจกลั่นแกล้งและทรมาน มารประเภทต่างๆ มีมากมายนับไม่ถ้วน นี่คือผลกระทบของมนุษย์

"มาถอนใจอะไรตรงนี้นักเดียว คุณชอบฝึกวิชาเป็นที่สุดไม่ใช่หรือ รีบไปสละบัลลังก์ของตัวเองเถอะ!" เสียงเยียบเย็นดังขึ้นข้างหลัง เฟอรรามีสหันหน้าไปทำปากย่น

หนุ่มหล่อที่นั่งข้างๆ เธอพาขาบนโตะ ไข่เก้าอี้นักเรียนเหมือนเก้าอี้โยกโยกไปมาขณะถือหนังสืออ่าน เขามีผมหยักศกสีทองอ่อน ผิวขาวกระจ่างจนเกือบเป็นซีด แถมยังมีใบหน้าหล่อสุดๆ

"บรรยายกาศแบบนี้มันสุดยอดจริงๆ!" เธอนั่งตัวตรงและเก็บหนังสือเรียนบนโตะอย่างเชื่องช้า "คุณครูยังจะเปิดพื้นที่ให้ฉันฝึกวิชาคนเดียวโดยเฉพาะ! ชัดเจนเกินไปหรือเปล่า!"

"หือ?" เด็กหนุ่มผู้หล่อเหลาละส่ายตาจากหนังสือในที่สุด และปรายตามองเธอ "เฟอรร่าผู้รื้อแรงเป็นคนดังในโรงเรียนไม่ใช่หรือทำไมจู่ๆ ถึงกลายเป็นที่รังเกียจของทุกคนได้ล่ะ"

"นาย...กวนประสาทซะมิด!" เธอบ่นอย่างขุ่นเคืองและกวาดหนังสือทั้งหมดใส่กระเป๋ "ไปได้แล้ว ไปฝึกเป็นเพื่อนฉัน!"

"ข้างนอกหนาวจะตาย ผมไม่เอาด้วยหรอก!" เขาเบนหน้าไปทางอื่นอย่างหยิ่งยโส

"ฟังนายเพื่อเจ้าก็บ้าแล้ว!" เฟอรรามีสคว้ากระเป๋าพาลงลุกขึ้น เธอถ่มมือไปบนหนังสือที่เขาอ่านอยู่โดยไม่เกรงใจ "ถ้านายกลัวหนาว โลกก็ถึงคราววอดวายแล้วละ!"

ฝ่าฝ่ามวกคิ้วมองมือบนหนังสือก่อนจะปิดหนังสืออย่างจุนใจ เขาลุกยืนอย่างใจเย็น ในห้องเหลือนักเรียนเพียงสองคน ปกติเวลานี้จะมีคน

ล้อมหน้าล้อมหลังเฟอร์รามิสเต็มไปหมดและเดินไปสนามฝึกกับเธอ เจียง-อวีเดินที่ข้างหน้าต้องจูงมือเธอเดินจากไปพร้อมกัน

แต่ตอนนี้...—หึ! "เจียงอวีเดินก็ด้วยหรือ"

เฟอร์รามิสมองไปยังที่ข้างหน้าทันที เธอกับเจียงอวีเดิน...ค่อยๆ ห่างกันเพราะถูกแทรกแซงจากภายนอก

"พ่อแม่ของอวีเดินห้ามไม่ให้เธออยู่กับฉัน เป็นเพื่อนกันก็ไม่ได้ ห้ามไปกลับโรงเรียนด้วยกันอีก!" น้ำเสียงของเฟอร์รามิสไม่แสดงความเสียใจมากนัก "จงเถียงเถียงกัน หลังเกิดเรื่อง ฉันก็เตรียมใจไว้บ้างแล้วละ!"

"ทำใจได้ขนาดนี้เลยหรือ" ฝ่าให้หัวเราะเบาๆ เธอคู่ไม่เศร้าเท่าไร จักการกับอารมณ์ตัวเองได้ดีทีเดียว

"ก็แค่ภายนอกเท่านั้นแหละ ทำแบบนี้คือต่อพวกเรามากกว่า!" เฟอร์รามิสมองเขาอย่างสนใจ "ถึงยังงั้นก็เป็น...ผู้มีพลังจิตจริงๆ"

ร่างกายกำลังเปลี่ยนแปลง พลังกำลังฟื้นจากหลับใหล เดิมทีเธอคิดว่าตัวเองเป็นนักเรียน ม.ปลายธรรมดาคนหนึ่ง แค่วงโวลปราดเปรียวกว่าคนอื่นเท่านั้น แต่ยิ่งปะทะกับภูตผีปีศาจมากขึ้น ยิ่งพบว่าความจริงไม่ใช่แบบนั้น...เธอมีพลังพิเศษ เป็นผู้มีพลังจิตที่เป็นตัวหายนะในสายตาทุกคน!

ต่อให้ปกปิดอย่างไร ทุกคนก็พอจะรู้สึกได้ นักเรียน ม.ปลายเผด็จ หน้ากับผีนรก ผีอสูร ปีศาจ ซิมิ แล้วสามารถรอดชีวิตมาได้ แถมยังกำจัดอีกฝ่ายจนสิ้นซาก เรื่องที่ผู้มีพลังจิตเท่านั้นถึงจะทำได้แบบนี้ นักเรียน ม.ปลายจะทำได้อย่างไร ต่อให้มีเครื่องมืออาคมก็ไม่น่าจะราบรื่นขนาดนี้

แต่ถ้าเธอไม่ยอมรับ ทุกคนก็ได้แต่เคา...ทุกคนในเมืองรู้จักเธอและเห็นเธอโตมาตั้งแต่เด็ก จึงเข้าอกเข้าใจเธอ...จนกระทั่งซิมิเข้ามาในเมือง

ซิมิบัดขบั่นใช้ค้อนมีคมของมนุษย์มาหวานเมล็ดพันธุ์แห่งความหวาดระแวงสงสัยไว้ในใจทุกคน หลังจากนั้นทุกอย่างก็ไม่เหมือนเดิมอีก

"คุณไม่เสียใจหรือ ต่อให้ครอบครัวสั่งห้าม แต่อยู่ที่โรงเรียน

พวกเขาสามารถแอบคุยกับคุณได้" ฝ่าให้เอ๋อเสียงเรียบ "ผมว่าพวกเขาก็หลบเลี้ยงคุณเหมือนกันแหละ!"

"นายจะทำอะไร จะเลียนแบบชิมิสสร้างความแตกแยกหรือ ตอนนี้แม้ว่าคุณครูยังหลบหน้าฉัน ทุกคนล้วนอคติกับผู้มีพลังจิตกันทั้งนั้น! เรื่องนี้ฉันไม่แคร์หรอก" เฟอ์รามิสแค้นเสียง "ตอนนี้ฉันสนใจเรื่องอื่นมากกว่า!"

"หือ?" ฝ่าให้ปรายตามองเธอพลางกระตุกยิ้ม

ตอนนี้ฝ่าให้เป็นคนเดียวในโรงเรียนที่เต็มใจเข้าใกล้เธอ ดังนั้นเขาจึงกลายเป็นที่รังเกียจด้วยเช่นกัน แต่เขากลับชอบใจ เพราะเขาไม่ชอบความพลุกพล่านและไม่ชอบถูกผู้หญิงวิ่งไล่ตาม ได้อยู่สงบๆ ย่อมดีที่สุด เขาจะแคร์อะไร ในเมื่อเขาไม่ใช่มนุษย์

"ฝ่าให้ เพื่อนกลุ่มนั้นของนายจะเที่ยวล่าเหยื่อในเมืองหรือเปล่า" เธอเลิกคิ้ว "จู่ๆ ก็มีแวมไพร์เข้ามาบักหลักอาศัยอยู่ในเมืองเราตั้งเยอะ แถมยังเข้าไปคลุกคลีกับทุกคน ฉันเห็นแล้ว..."

"พริ่องซัว แค่การออกเสียงง่ายๆ ทำไมปานนี้ยังเรียกไม่เป็นอีก" ฝ่าให้พูดเสียงเย็น "เรื่องของผมกับเพื่อน คุณอย่ายุ่งเลย แล้วอย่าเอาแต่พูดคำว่าแวมไพร์ได้ไหม พวกเราเป็นเผ่าพันธุ์อมตะต่างหาก"

"ต่างกันด้วยหรือ" เธอตอบไม่สบอารมณ์ "สองวันก่อนฉันยังฝันเห็นพวกเขาคุ้ยเลือกคนทั้งเมืองจนหมดเกลี้ยงภายในคืนเดียวอยู่เลย!"

ก่อนหน้านี้มีหนุ่มหล่อสาวสวยสะกดตาเข้ามาในเมืองหลายคน รูปร่างหน้าตาล้วนดึงดูดสายตาอย่างยิ่ง พวกเขาพักอยู่แถบป่าหมีนศพ ใกล้ๆ บ้านฝ่าให้ รูปลักษณ์ภายนอกอันโดดเด่นทำให้พวกเขาเป็นที่จับตามองอย่างรวดเร็ว หนึ่งในนั้นยังเป็นบาทหลวงด้วย ดังนั้นจึงสนิทสนมกับชาวเมืองอย่างรวดเร็ว ทั้งที่ตอนนี้ทุกคนต่างหวาดระแวงกันอยู่ แต่ทำไม่กับคนนอกและบาทหลวงถึงอัยยาศัยคืนัก

ฝ่าให้ปรายตามองเธอเร็วๆ ก่อนจะหันกลับมา

ฝันร้ายหรือ หี! น่าสนุก

"ถ้าพวกเราจะทำอย่างนั้นจริงๆ คุณก็ทำอะไรไม่ได้" ฝ่าให้พวกเนิบซ้า น้ำเสียงเจือแววเย้ยหยัน

เฟอ์รามิสฟังแล้วไม่พอใจ เธอหยุดเดินและยื่นมือไปดึงเขาเข้ามา "ฉันรู้ว่าคุณรบพลังจิตทำอะไรพวกนายไม่ได้ แต่ฉันไม่เชื่อว่าเผ่าพันธุ์อมตะจะไม่มีจุดอ่อน!"

ฝ่าให้กระตุกยิ้มอย่างมีความหมาย "ผมจะรอให้คุณค้นพบมัน!"

"นี่!" เธอคว้ามือเขาไว้ "บอกฉันมาตรงๆ พวกนายวางแผนอะไรกันอยู่หรือเปล่า ฉันไม่ยอมให้ชาวเมืองทั้งหมดตกเป็นอาหารของพวกนายหรอกนะ!"

"เบาๆ หน่อย คุณอยากประกาศให้ทั้งโลกรู้หรือไง" ฝ่าให้ส่ายหน้า "บอกไว้ก่อนนะ ใครได้ยิน ผมจะฆ่าคนนั้นก่อนเลย"

เฟอ์รามิสเบิกตากว้างพลางสูดหายใจ—ใช้วิธีนี้ขู่เธอหรือ

"คำซ้า!" เธอบ่น

"ผมได้ยินนะ" เสียงเบาแค่นั้นเขาก็ได้ยิน

เฮอะ!—เฟอ์รามิสบ่นในใจ ความจริงเธออยากรู้อยากเห็นเรื่องของเผ่าพันธุ์อมตะมาก! อุตส่าห์ไปค้นตำรามาอ่านตั้งมากมาย แต่คำานานที่เล่ากันมาแต่โบราณไม่เห็นจริงสักอย่าง เผ่าพันธุ์อมตะกลัวแสงแดด แต่ฝ่าให้เข้าเรียนตรงเวลาทุกวัน ไม่เว้นแม้แต่หน้าร้อน!

ไม่กางเขน?—เขาเข้าออกโบสถ์ได้อย่างอิสระ แถมนอนนี้พวกเดียวกันยังเป็นบาทหลวงโนโบสถ์ด้วย!

ลี้มเงิน?—เธอยังไม่เคยลอง แต่เรื่องนี้ถามไม่ได้ ทว่าผู้มีพลังจิตทำอะไรเผ่าพันธุ์อมตะไม่ได้จริงๆ ห้าร้อยปีก่อนคอนโลกมนุษย์เกิดหายนะครั้งใหญ่ มีมนุษย์มากมายตายด้วยน้ำมือของแวมไพร์ จากนั้นทีกของคนรุ่นก่อนที่ค้นพบ พวกแวมไพร์เหมือนหิวโหยมานาน กระโจนเข้าไปสู่มนุษย์อย่างคลุ้มคลั่ง

แต่จู่ๆ ในช่วงเวลาหนึ่ง พวกเขา ก็หายไประหว่างร่องรอย

สิ่งที่น่าปวดหัวที่สุดของเผ่าพันธุ์อมตะคือรูปลักษณ์ภายนอกของพวกเขาไม่ต่างจากมนุษย์ แถมส่วนใหญ่ยังหน้าตาดี มักอาศัยอยู่ในยุโรปสามารถใช้ชีวิตกลมกลืนกับมนุษย์ทั่วไปได้ มนุษย์เคยมีประสบการณ์เช่นฆ่ากวาดล้างนักรบพลังจิตมาแล้ว ย่อมไม่อาจฆ่าทุกคนที่หน้าตาดีได้อีก เพราะประชากรมนุษย์เหลือน้อยเหลือเกิน ดังนั้นจึงได้แต่ใช้มาตรการต่อต้านเชิงรับ

แต่เผ่าพันธุ์อมตะไม่ได้ลงมือโจ่งแจ้งเหมือนพวกผีนรก ที่ผ่านมาก็อยากจะทำลายร่องรอยของพวกเขา ถ้าไม่ใช่เพราะเผ่าให้เข้ามาในโรงเรียนนี้ด้วยฐานะนักเรียนใหม่ ถ้าไม่ใช่เพราะเขายื่นมือเข้าช่วยเหลือในสถานการณ์คับขันหลายครั้ง ถ้าไม่ใช่เพราะเธอเป็นผู้มีพลังจิต เขาจึงลี้ภัยความทรงจำของเธอไม่ได้ บางทีฐานะเขาอาจไม่ถูกเปิดเผยตลอดกาล

"หมูนี้อันตรายร้ายป๋อยเธอ" ตอนเดินออกจากโรงเรียน จู่ๆ เผ่าให้ก็ถาม

"อืม..." เฟอรัลลามีสพยักหน้ายืนยัน "สะอึกตื่นกลางดึกทุกคืนเลย บางครั้งจำได้ว่าฝันอะไร บางครั้งก็จำไม่ได้...ฉันเองรู้สึกว่ามีคนปกปิด แต่พ่อกับแม่บอกว่าเป็นเพราะฉันเครียดเกินไป"

"เครียด?" เผ่าให้ถามกลับ "อ้อ! เครียดที่ถูกรังแกอย่างไม่เป็นมิตร"

"นายก็รู้ว่าไม่ใช่ ฉันไม่แคร์สายตาที่ชาวเมืองมองฉันหรอก" เธอสูดหายใจลึกๆ "ก่อนหน้านี้ฉันบอกว่าคุณชีวิตฉันเต็มไปด้วยคำโกหก..."

เผ่าให้หันหน้ามา จู่ๆ ก็ยื่นมือไปลูบแก้มเธอ การกระทำของเขาทำเอาเฟอรัลลามีสตัวแข็งเป็นหิน เธอยืนนิ่งอยู่ที่เดิม แม้แต่เขาก็ก้าวไม่ออก!

"สังเกตให้ละเอียดแล้วค่อยๆ คิดไตร่ตรอง ไม่ต้องรีบร้อน อย่ารีบร้อนเป็นอันขาด" เขาบอกเธอด้วยน้ำเสียงอันไพเราะ "อย่าลืมนะว่าเรื่องทุกอย่างมีสองด้านเสมอ"

ความจริงเขาพูดอะไรบ้าง เพอร์รามิสไม่ได้ฟังให้ชัดเจนเลย เธอเอาแต่จ้องดวงตาสีเขียวมรกตตรงดวงตาตรงหน้า มือเย็นเฉียบกำลังลูบไล้แก้มเธอ

พระเจ้า! ฝ่าให้...ฝ่าให้กำลังประคองหน้าเธออยู่นี้!

หัวใจเธอกำลังจะกริคร้อง—ฟิ้ว!

ลูกธนูแหวกฝ่าอากาศและพุ่งผ่านตรงกลางระหว่างทั้งสอง เพอร์รามิสตกใจถอยไปข้างหลัง ฝ่าให้ขยับมือออกจากใบหน้าเธอและคว้ามือเธอไว้ไม่ให้เธอหงายล้มไป จากนั้นค่อยๆ หันไปมองทางขวา

ห่างไปสิบเมตร จงเงาเหว่ยถือธนูและยิงไปยังทิศที่ไม่ใช่เป้า

อ้อ! พวกไม่ถูกชะที่เดียว—ฝ่าให้ยิ้มบางๆ สำหรับจงเงาเหว่ย เขา นี่แหละคือเป้าที่เด็กนั้นอยากยิงให้ทะลุหัวใจ ใครใช้ให้เขาจับแก้มเพอร์ราเมื่อไหร่

ช่างเป็นเด็กน้อยที่ไร้เดียงสาจริงๆ

ฝ่าให้คิดพลางมองเพอร์รามิสทางซ้ายมือ เขาจับมือเธอแน่นกว่าเดิม "โอเคหรือเปล่า"

"เงาเหว่ย? เขาทำอะไรนะ" เพอร์รามิสมองตามทิศทางลูกธนูและเห็นมันปักอยู่กับต้นไม้ "ว้าว! คังไกลเนอะ คุณเหมือนฝีมือเขาจะพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ!"

"นี่ใช้เวลาชื่นชมคนอื่นหรือไง" ฝ่าให้บ่นไม่สบอารมณ์ "อีกนิดเดียวก็จะโค่นผมแล้ว!"

"นายไม่ตายสักหน่อย จะกลัวอะไร" เพอร์รามิสตอบจริงจังและมองจงเงาเหว่ยจากไกลๆ ทำไมเขาต้องทำหน้าที่โมโห แถมยังถลึงตาใส่เธอด้วยนะ "นี่ บางคนยิงธนูชี้หัวแล้วยังจะวางท่าแบบนี้อีกหรือ คุณเขาคือจ้องฉันสิ!"

"เอาเถอะ อย่าถือสาเขาเลย" ฝ่าให้รีบดึงตัวเธอจากไป พวกเขาต้องไปฝึกวิชาในสนามฝึกที่คุนคุรุสร้างให้เธอโดยเฉพาะ "หมูนี่คุณละเลย

การฝึกซ้อมไปมาก รีบไปฝึกเถอะ!"

เออะ!—เฟอร์รามิสเดินจากไปพลางถลึงตาใส่เงาเหว่ย เขาทำอะไรอยู่กันแน่ จงใจยิงธนูใส่พวกเธอ ทำไมต้องทำรุนแรงขนาดนี้ด้วย

ทุกคนตกลงกันแล้วไม่ใช่หรอ...ว่าแค่เล่นละครเท่านั้น! จะเล่นสมจริงเกินไปหน่อยหรือเปล่า!

พอถึงสนามก็มีแต่พวกเขาสองคนจริงๆ ทุกคนหลบเลี่ยงเฟอร์รามิสกันหมด แต่ตอนนี้เธอไม่สนใจสายตากันอื่นหรอก ในเมื่อรู้ว่าตัวเองมีพลังวิเศษ สิ่งที่ต้องทำก็คือไม่ให้ตัวเองเป็นจุดเด่น อีกอย่าง...ครอบครัวที่เธอรักและเชื่อใจมาตลอดต่างหากที่ต้องใส่ใจ!

เสาทูกัน พื้นบ้านทุกแผ่นของบ้านเธอล้วนสลักคาถาที่เธอไม่รู้จำไว้ แดมพ่อเธอยังคำนวณเสี่ยงสันสกฤตได้!

เสียงสันสกฤตที่มีอานุภาพรุนแรงเป็นอาวุธอย่างหนึ่ง สามารถทำให้ศัตรูประหลาดในระดับต่ำกว่ามารขยับตัวไม่ได้ และทำให้พวกมารหวาดกลัวหลบหนี แต่ถ้ามนุษย์ได้ยืน ร่างกายจะชาและล้มลงชั่วครว แม้แต่ผู้มีพลังจิตยังคำนวณไม่ได้ มีเพียงผู้มีพลังจิตชั้นสูงเท่านั้นที่ไม่ได้รับผลกระทบ สามารถเดินเหินได้อย่างอิสระ

ดังนั้นผู้มีพลังวิเศษทั่วไปจึงไม่กล้าใช้ แต่ก่อนหน้านี้เพื่อช่วยเหลือเธอ พ่อใช้เสียงสันสกฤต แดมระหว่างนั้นยังเดินเหินคล่องแคล่ว

เฟอร์รามิสใคร่ครองอย่างละเอียดต่อไป ทำไมเธอถึงมีพลังวิเศษทำไมถึงเป็นผู้มีพลังจิต ไม่ใช่เพราะสายเลือดหรือ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พ่อแม่รู้แล้วว่าเธอเป็นผู้มีพลังจิต แต่ทำไมไม่เปิดเผยเรื่องนี้กับเธอ

ปลายเส้นยาวผูกมัดทองไว้ เฟอร์รามิสขมู้อะสบัดแสบและพลิกข้อมืออย่างรวดเร็ว เธอสามารถแทงทะลุเป้าหมายสิบชิ้นที่อยู่ไกลออกไปได้โดยไม่พลาดเป้า! ตอนนี้เธอค่อนข้างเชี่ยวชาญแล้ว ความถนัดในการใช้อาวุธเพิ่มขึ้นมาก แต่สิ่งที่จำเป็นคือฝึกมากกว่าคือพลังวิเศษ...

เหตุการณ์เกิดขึ้นในช่วงเวลา เสียงดังฟับ จู่ๆ แล้เธอก็ลุกเป็นไฟ!

"เอ๋ๆ?" เฟอรัรามีสมองแล่นในมืออย่างตื่นตกใจ เปลวไฟลุกลามอย่างรวดเร็ว ไม่นานเส้นมือก็กลายเป็นเส้นเพลิง แฉกไฟยังลามมาที่มือเธอด้วย...บอกว่ามือเธอมีไฟพุ่งออกมาจะเหมาะกว่า

มือเย็นเฉียบโอบเธอจากข้างหลัง ฝ่าให้ยืนอยู่ด้านหลังกอดเธอไว้ เขากุมมือเธอ เปลวไฟดับลงทันที จากฝ่ามือไล่ไปยังเส้น

ชั่วพริบตา เปลวไฟก็หายไปหมดราวกับเมื่อก็เป็นแค่ภาพลวงตา

"ทำไม...ไม่ใช่ฉัน ไม่ใช่ฉันนะ!" เธอถูกลนพลางเหลียวซ้ายแลขวาอย่างร้อนใจ

"ไม่มีใครเห็น วางใจเถอะ" ฝ่าให้ยังกุมมือเธออยู่ "สงบใจซะ... เมื่อก็คุณคิดเรื่องพลังวิเศษใช่ไหม"

"เอ๋!?" ฟังจากน้ำเสียงร้อนตัวของเธอ เขาก็รู้แล้ว

"คุณต้องเก็บความรู้สึกมากกว่านี้ อย่าคิดถึงพลังวิเศษส่งเดช" ฝ่าให้ถอนใจก่อนจะปล่อยมือเธอ "ถ้าคนอื่นเห็นเข้า ข้อสงสัยได้รับการยืนยันเมื่อไหร่ คุณจะถูกล่อออกไปทันที"

ฮึ—เฟอรัรามีสรวดคิ้ว นี่เป็นวิธีการที่ชาวเมืองใช้จัดการผู้มีพลังจิต ที่ผ่านมาขอแค่เจอคนที่มีความคล้ายพลังวิเศษ ไม่ว่าอายุน้อยแค่ไหนก็ต้องถูกล่อออกจากเมืองทันที พ่อแม่และครอบครัวยังต้องรับโทษข้อหาซุกซ่อนผู้มีพลังจิตไว้ด้วย!

"ทำไมถึงเป็นแบบนี้! ปกติฉันไม่เป็นแบบนี้ละ!" เธอรู้สึกเหลือเชื่อ ฝ่าให้เงยหน้าซำๆ สีหน้าฉายแววเบิกบาน "เพราะพระจันทร์มั่ง!" เฟอรัรามีสีอึ้งไปและเงยหน้าตาม ขึ้นเมฆหนาหนักทำให้เธอมองไม่เห็นอะไรทั้งนั้น—พระจันทร์อยู่ไหนกัน

"นายรู้ไหมว่าหิมะตกหนักติดต่อกันหลายวันแล้ว"

"วันนี้หิมะหยุดแล้วไม่ใช่หรือ อีกไม่นานเมฆจะสลายตัว!" เขาชี้แสงสว่างบนท้องฟ้า "ไม่รู้สิกว่าแสงแดดส่องลงมาหรือ"

"อืม...จริงๆ ค่ะ" เธอมองเขาอย่างงุนงง "เรื่องที่ฉันฝันเกี่ยวกับ

พระจันทร์หรือเปล่า"

ฝ่าให้ยืม "เฟอร์ร่า นับแต่วันนี้ไปเกรงว่าคุณคงไม่ได้อยู่อย่างสงบแล้วละ!"

"หมายความว่ายังไง" เธอขมวดคิ้วพลาถลอกตา

"พระจันทร์โง่ละ" เขาสูดหายใจลึกๆ น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความยินดี
ปริศนา "พระจันทร์สีเลือดกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว"

พระจันทร์สีเลือด

พระจันทร์ที่เคยเป็นสีขาวบริสุทธิ์จะกลายเป็นสีแดง ในอดีตกาลนานมาแล้ว วิทยาศาสตร์สามารถอธิบายเรื่องนี้ได้ เหตุผลหลักเป็นเพราะดวงจันทร์เคลื่อนตัวเข้าไปอยู่ในเงามืดของโลกที่แสงอาทิตย์ส่องไม่ถึง บรรยากาศของโลกดูดซับแสงสีม่วง น้ำเงิน เขียว เหลืองไว้ทั้งหมด เหลือแต่แสงสีแดงที่สามารถส่องออกมาได้

แต่ผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกที่มีผืนรกรอบด้านจะเชื่อตำนานอีกอย่างหนึ่งมากกว่า ตำนานเรื่องการอธิษฐานขอพรกับพระจันทร์สีเลือด

ตำนานเล่าว่า พระจันทร์สีแดงแม้จะไม่เป็นมงคล เพราะพลังมืดถูกปลุกให้ตื่นและมีอำนาจเพิ่มเป็นสองเท่า ทำให้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้น แต่เพราะพระจันทร์สีเลือดมีพลังพิเศษแบบนี้เอง คำอธิษฐานจึงเป็นจริงได้ง่าย

"พระจันทร์เป็นสีแดง!" คอนเล็กเรียน พระจันทร์กลมๆ ปรากฏบนท้องฟ้าแล้ว พระจันทร์ส่องแสงสีแดงอ่อนๆ ดูโดดเด่นเป็นพิเศษ

"เป็นพระจันทร์สีเลือดในตำนานหรือเปล่า พระเจ้า! ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย!"

"ว่ากันว่า ต้องอย่างน้อยหนึ่งร้อยห้าสิบปีหรือนานกว่านั้นถึงจะเกิดพระจันทร์สีแดง! โชคดีจัง!"

"จะขอพรไหม ฉันอยากขอพรจัง!"

กลุ่มนักเรียนพูดคุยอย่างครึกครื้นขณะเดินออกจากโรงเรียน เฟอร์-
รามิสยืนอยู่หน้าประตูกลางเงาหน้ามองพระจันทร์

ขอพร? คำอธิษฐานได้พระจันทร์สีเลือดจะเป็นจริงหรือ ถ้าอยาก
ให้หิโม่โมเรียวทั้งหมดกลับไปอยู่ที่เดิม ให้กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกฟื้นฟู
แบบนี้คำอธิษฐานจะเป็นจริงหรือเปล่า

พระจันทร์จะรับฟังคำอธิษฐานของทุกคนไหม

"อย่าขวางทาง!" ข้างๆ มีคนเดินผ่านไปและจงใจกระแทกไหล่เธอ
ทำเอาเฟอร์รามิสเซลดอยลงบันไดไปหลายขั้นกว่าจะยืนให้มั่นคงได้

เธอหันกลับไปอย่างไม่พอใจ นักเรียนหลายคนมองเธอด้วยสายตา
เป็นศัตรู พวกนักเรียนชั้นปีที่หนึ่ง

"อิงจวิน โคนตัวเธอแล้วเกิดติดความอับมงคลมาจะทำยังไง" มีคน
พูดด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น

อับมงคล?—เฟอร์รามิสอยากจะถอนขวับ

"ฉันมียันต์ป้องกันตัวอยู่ ไม่กลัวหรอก!" โลอิงจวินปรายตามอง
เธอ "นี่ เฟอร์รามิส ตกลงเธอเป็นผู้มีพลังจิตหรือเปล่า!"

เฟอร์รามิสคร้านจะตอบ จึงหันหน้าไปทางอื่นไม่สนใจ

"แม่ฉันบอกว่าดีไม่มีดีเธออาจถูกพวกปีศาจสิงร่าง ไม่งั้นมนุษย์
ที่ไหนจะต่อกรกับผีรอกได้ แม้กระทั่งหิโม่ก็กำจัดได้ด้วย" นักเรียนชาย
ข้างๆ พูดเป็นคุเป็นตะ

"ไม่ว่าจะอย่างไรก็น่ากลัวทั้งนั้นแหละ โลเธอออกไปไม่ได้หรอก"
เสียงผิงที่ใจเสาะถามอย่างขลาดกลัว "ทำไมกองกำลังคุ้มภัยประชาชน
กับนายกเทศมนตรีไม่ตรวจสอบดูอีกทีล่ะ"

"คราวก่อนเปิดประชาพิจารณ์ไปแล้ว ผู้มีพลังจิตพิสูจน์แล้วว่าเธอ
ไม่ได้ถูกสิง...คงไม่อาจจะเปิดประชาพิจารณ์อีกครั้งหรอก"

"งั้นเธอก็เป็นผู้มีพลังจิต!" คำคำนี้ทำเอาพวกเขาขนลุก "ผู้มี
พลังจิตไม่ยิ่งน่ากลัวกว่าหรือ ตอนนี้ที่ชีวิตพวกเราแย่ขนาดนี้ก็เป็น

เพราะนักรบพลังจิตทั้งนั้น!"

"ถ้าเกลียดผู้มีพลังจิตขนาดนี้ก็โยนยันต์ป้องกันตัวกับเครื่องมืออาคมออกมา รื้อเขตเวทมนตร์ที่ปกป้องบ้านเธออยู่ออกมาด้วย!" เฟอร์รามิสหันกลับไปทันที "ถ้าไม่มีผู้มีพลังจิต ค็นนี่ฉันว่าเธอก็ไม่รอดแล้ว!"

"นั่นเป็นของที่พวกเราเสียเงินซื้อมา พวกเขายายของ พวกเราซื้อของ ทำไม่ต้องโยนทิ้งด้วย" เสี่ยวผิงโกรธ "ถ้าฉันเป็นพวกเขาคงไม่กล้ารับเงินด้วยซ้ำ โลกกลายเป็นแบบนี้ พวกเขานั้นแหละต้องรับผิดชอบเต็มๆ"

"ใช่! กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกวิปริตผิดเพี้ยนก็เพราะนักรบพลังจิตตามหลักแล้วพวกเขาต้องชดใช้ความผิด ยังมีหน้าจัดตั้งเผ่าพันธุ์ของตัวเอง...แค่สร้างเขตเวทมนตร์และขอซื้อเครื่องมืออาคมก็ต้องเก็บเงิน! น่ารังเกียจเป็นที่สุด!" ไ่อิงจวินพูดบ้าง "หายนะทั้งหลายมาจากผู้มีพลังจิตทั้งนั้น เฟอร์รามิส ตกลงว่าเธอเป็นผู้มีพลังจิตหรือเปล่า หา!"

"ถ้าคิดว่าฉันเป็นก็เอาหลักฐานออกมาสิ!" เฟอร์รามิสยกไหล่ "ฉันก็แค่โชคดีกว่าคนอื่นนิดหน่อย และมีมือร้ายกาจกว่าพวกเธอเท่านั้นเอง"

"แม้แต่เจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ ยังไม่แน่ว่าจะรอดชีวิตจากกรงเล็บของมือสุรได้ ต่อให้เธอร้ายกาจแค่ไหนก็เป็นไปไม่ได้หรอก!" ไ่อิงจวินพูดขึ้นกราน ครอบครัวเธอเป็นฝ่ายต่อต้านผู้มีพลังจิตอย่างรุนแรง "พ่อฉันบอกว่าจะต้องกระซอกหน้าากเธอออกมาให้ได้ ในเมืองจะมีผู้มีพลังจิตไม่ได้เด็ดขาด!"

"ไว้ถึงตอนสังเกตการณ์กันและกันเมื่อไหร่ก็รู้เองแหละ!" ยังมีคนพูดต่อ

การสังเกตการณ์ที่ว่าเป็นกิจกรรมที่นายกเทศมนตรีเป็นผู้ริเริ่ม โดยให้ทุกคนมีโอกาสไปนอนค้างบ้านคนอื่นและใช้โอกาสนี้สังเกตว่าครอบครัวนั้นผิดปกติหรือไม่ หรือสมาชิกบางคนน่าสงสัยหรือเปล่า

เฟอร์รามิสไม่ใส่ใจสักนิด มีคนมาพักบ้านเธอหลายคนแล้ว ก็ยังจับผิดอะไรไม่ได้

"ใช่ ผู้มีพลังจิตเป็นตัวแทนของความอับปางกล ไม่แน่ว่าในอนาคต
ในช่วงที่ผ่านมาก็เป็นเพราะมีเธออยู่ในเมืองนั่นแหละ!" เพราะความคิด
ตรงกันนี้เอง ถึงได้เป็นเพื่อนกัน

"แล้วแต่พวกเธอจะคิด" เฟอรัรามีสติงยิ้ม "พวกเธออย่าลืมนะว่า
หลายครั้งก่อนฉันเป็นคนช่วยไว้ ไม่งั้นพวกเธอคงเกิดเรื่องแล้ว!"

"น้อยๆ หน่อย!" พวกเขาไม่ใช่คนที่เธอเคยช่วย ดังนั้นจึงไม่เห็น
ด้วย "เธอเป็นคนนำความโชคร้ายมาให้ ก็ต้องเป็นคนแก้ไขจัดการอยู่แล้ว!
ร่างสิงหลักของซิมิเมื่อคราวก่อนก็เป็นญาติเธอไม่ใช่หรือไง!"

เฮ้อ!—เฟอรัรามีสติงก็เลยทะเลาะกับคนพวกนี้แล้วจริงๆ

ถ้าปักใจเชื่อไปแล้ว ชี้แจงมากแค่ไหนก็ไร้ประโยชน์

ใช่ คนที่ถูกซิมิสิงร่างคือญาติผู้พี่ของเธอ หากมนุษย์ยินยอมหลอม
รวมกับซิมิเมื่อไรก็เท่ากับสูญเสียจิตวิญญาณไปแล้ว จะต้องถูกควบคุมไป
ชั่วชีวิต...แต่เธอก็ฆ่าพี่สาวด้วยมือตัวเองแล้วไม่ใช่หรือ จนกระทั่งตอนนี้
เธอยังจำความรู้สึกตอนฆ่าพี่สาวและหลายๆ เหล่านั้นได้อยู่เลย

ผู้มีพลังจิตต้องไม่ปล่อยให้อารมณ์ความรู้สึกมีอิทธิพลต่อตัวเอง
เพราะจะต้องมีญาติพี่น้องที่ตัวเองรู้จักถูกญาติปีศาจชนิดต่างๆ สิงร่างอยู่
เสมอ ดังนั้นจะหวั่นไหวไม่ได้

จะอยู่หรือจะตายขึ้นอยู่กับการตัดสินใจชั่วเสี้ยววินาทีเท่านั้น ถ้าถูก
สิงร่างแล้วจะคิดว่าอีกฝ่ายเป็นคนอีกไม่ได้

"มาพูดพล่อยๆ อะไรกันครั้งนี้!" เสียงดั่งกังวานของผู้ชายดั่งขึ้น
"ขวางทางเข้าออกหมด!"

"อะไรนะ..." ไส้จิ้งจอกก็ครिमฝีปากหันไปมอง—ใครว่าเธอ!

จงเฉาเหว่ยเดินออกมาและมองพวกเธออย่างเหลืออด "ทำตัว
เหมือนยายแก่ปากมาก เทียวพวกจาชี้ชั่วอยู่ได้! ถ้ามีหลักฐานก็เอาออกมา
อย่ามัวแต่พูดเรื่องไร้สาระอยู่นั่นแหละ!"

"รุ่น...รุ่นพี่จงเฉาเหว่ย! พี่ก็รู้ว่าเฟอรัรามีสประหลาดจะตาย!"

ไล่สิ่งจวีนหน้าแดงเรื่อ คุณทำอะไรจะแอบชอบจนเงาเหว่ยอยู่

หัวหน้าชมรมยิงธนู ร่างกายแข็งแรงกำยำ ใจกว้างรักคุณธรรม ประกอบกับหลายครั้งที่เมืองถูกปีศาจโจมตีในช่วงที่ผ่านมา เขาก็มีส่วนช่วยกำจัดปีศาจ ทำให้เขากลายเป็นวีรบุรุษในยุคใหม่ ได้ยินว่ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนรับเขาเข้าทำงานอย่างเป็นทางการแล้ว!

"ไม่เกี่ยวกับเธอ รีบกลับบ้านซะ ชินยังพูดมากต่อไป พี่จะมีคอยู่แล้ว!" เขาไล่ พวกผู้หญิงให้เกียรติเขามาก พวกเธอหันมาดลิ่งตาใส่ เฟอรรามิสและเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

เขาแบกธนูพลางกวาดตามองไปรอบค่านอย่างระวัง

ตอนนั้นนอกจากพวกเขาแล้ว ก็มีคุณครูยืนอยู่หน้าประตูโรงเรียนเท่านั้น ไม่มีคนอื่นอยู่แถวนี้

"ถูกต้องว่าอีกแล้วสิ" เขาจ้องใจมองตรงไปข้างหน้าขณะพูด หน้าประตูโรงเรียนมีคุณครูจ้องเขาอยู่

"ฉันไม่สนใจคำพูดพวกนั้นหรอก!" เฟอรรามิสทำหน้าที่ขุนเคื่อง "ฉันได้ยินว่ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนรับนายเข้าทำงานแล้ว"

จงเงาเหว่ยตกใจเล็กน้อย ขำวไวนาคนี้เชียว เขามองเฟอรรามิสอย่างลำบากใจ ความเจียบหลายวินาทีให้คำตอบเธอ

"เฮอะ! ไม่ยุติธรรมเลย!" เธอก็คริมฝีปาก "ทุกครั้งพวกเราสามคนเสียอันตรายฝ่าฟันอุปสรรคไปด้วยกัน ผู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่ ทำไมนายกับอวี่เงินถึงเป็นฮีโร่ แต่ฉัน ฉันกลับถูกหาว่าเป็นคนที่ถูกสิงร่าง ไม่ใช่เป็นผู้มีพลังจิต"

"เฟอรร่า..." จงเงาเหว่ยพยายามปลอบโยนเธอ แต่แสดงออกโจ่งแจ้งเกินไปไม่ได้

"แถมพวกเขายังเชิญนายเข้าเป็นเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัย!" เฟอรรามิสไม่ได้ฟังที่เขาพูดเลย "ฉันคงไม่แหย่ไปกว่านายหรอก! จงเงาเหว่ย!"

ไม่แย่ไปกว่าเขา? ไม่อยู่แล้ว!—จงเฉาเหว่ยสายหน้า

เฟอ์รามิสฝีมือยอดเยี่ยมที่สุดต่างหากล่ะ!

สะบัดแส้ระยะไกล โจมตีระยะใกล้ เธอทำได้อย่างคล่องแคล่ว
แม่นยำ แม้แต่เจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มภัยฯ ยังมีไม่กี่คนที่สู้เธอได้ บวกกับ
เธอเป็นผู้มีพลังจิต จะปราบผีนรก กำจัดผีอสูร หรือแม้แต่ทำลายพวกมาร
ปีศาจก็มีแต่เธอเท่านั้นที่ทำได้!

พวกเขาโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้ความไฝ่ฝันของ
เฟอ์รามิส เธออยากเป็นเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยประชาชน หรือ
ถึงขั้นอยากเป็นเจ้าหน้าที่ของกองกำลังป้องกันประเทศเลยทีเดียว

อธิบายง่ายๆ กองกำลังคุ้มภัยประชาชนคือหน่วยงานตำรวจและ
องค์กรที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายในอดีต ตอนกลางคืนที่ห้ามทุกคนออก
จากบ้านเพราะข้างนอกเต็มไปด้วยภูตผีปีศาจ มีเพียงเจ้าหน้าที่กองกำลัง
คุ้มภัยฯ เดินตรวจตราเท่านั้น หากเจอผีอสูรหรือผีนรกยอมเป็นหน้าที่
ของกองกำลังคุ้มภัยฯ ที่ต้องกำจัด โดยกองกำลังคุ้มภัยฯ อาศัยเครื่องมือ
อาคมและยันต์ป้องกันตัว ทว่าแต่ละคนต้องคล่องแคล่วปราดเปรียวและ
ตอบสนองรวดเร็วด้วย จึงจะฆ่าภูตผีปีศาจพวกนั้นได้

ในยุคสมัยที่ประชากรมีจำนวนน้อย เจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยฯ
ทั้งหมดล้วนเป็นผู้ชาย เพศหญิงที่สามารถให้กำเนิดทายาทรุ่นหลังได้มี
ค่ามาก จึงรับผิดชอบแค่การผลิตลูกหลานเท่านั้น เรื่องอื่นๆ ผู้ชายจะเป็น
คนจัดการ ด้วยสาเหตุนี้...ความไฝ่ฝันของเฟอ์รามิสจึงไม่มีวันเป็นจริงได้
ตลอดกาล!

เพราะเธอเป็นผู้หญิง ไม่มีทางเป็นเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัย
ประชาชนได้!

"ขอให้เธอเก่งกว่าเจ้าหน้าที่ของกองกำลังคุ้มภัยฯ ก็...ก็ไม่มีทาง
เข้าเป็นเจ้าหน้าที่ได้หรอก!" จงเฉาเหว่ยพูดความจริง "เฟอ์ร่า เธอน่าจะ
รู้ตั้งแต่แรกแล้ว..."

"ช่างเถอะ!" เฟอรรามีสรู้สึกหายนใจลึกๆ เข้าใจ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะยอมรับได้

โดยเฉพาะหลายครั้งมานี้ตอนเผชิญหน้ากับมือสูร ความกล้าหาญ และทักษะความสามารถที่เธอแสดงออกโดดเด่นกว่าทุกคน! ไม่น่ามีกฎที่จำกัดว่ารับแต่ผู้ชายเลยจริงๆ!

จงเนาเหว่ยขมวดคิ้วมุ่น เขารู้ว่าเฟอรรามีสเสียใจและอึดอัดแค่ไหน แต่หลังเหตุการณ์ซิมิโก่ความวุ่นวายและบาทหลวงที่ถูกสิงกล่าวหาว่าเฟอรรามีสมีปัญหา ชาวเมืองก็สงสัยในตัวเธอมากขึ้นทุกที บวกกับพ่อของเฟอรรามีสไปมาหาสู่กับผู้มีพลังจิตอย่างสนิทสนม ตอนนี้พวกเขาจึงถูกมองอย่างไม่เป็นมิตร

"เฟอรร่า ฉันต้องไปแล้ว คุณครูมองมาตลอดเลย" จงเนาเหว่ยพูดเบาๆ

"อ้อ!" เฟอรรามีสพูดพลางจงใจหันไปทางอื่น "เนาเหว่ย ฉันไม่ได้โกรธนายนะ! ฉันแค่รู้สึกที่ไม่แฟร์"

จงเนาเหว่ยพยักหน้านิดๆ เนื่องจากครูประจำชั้นเดินมาทางนี้แล้ว เขาจึงรีบก้าวเร็วๆ ลงจากบันได

"ยินดีด้วยนะ" เฟอรรามีสฉีกยิ้มหม่นหมอง แต่ยังคงแสดงความยินดีกับเขาจากใจจริง

จงเนาเหว่ยหยุดเดิน แต่ไม่อาจหันกลับไป ได้แต่ก้าวลงบันไดต่อครูประจำชั้นเข้ามาถามเขาว่าเมื่อไหร่เฟอรรามีสพูดอะไรบ้าง เขาส่ายหน้าบอกว่าเธอแค่แสดงความยินดีที่กองกำลังคุ้มภัยฯ รับเขาเข้าทำงาน ครูประจำชั้นสงสัยเล็กน้อย เขาก็เป็นพวกที่กลัวผู้มีพลังจิตเหมือนกัน

นอกโรงเรียน เจียงอวี๋เฉินรองจงเนาเหว่ยอยู่ เธอมองเฟอรรามีสที่ยืนอยู่บนขั้นบันไดสูงอย่างกังวลใจ

ทุกคนตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่าตอนอยู่โรงเรียนจะหลีกเลี่ยงไม่คุยกัน ทำไมเนาเหว่ยถึงคุยกับเฟอรร่าตั้งนานล่ะ!

เฟอร์รามิสชะโงกหน้ามองไปทางซ้ายของโรงเรียน เธอรอคนอยู่ไม่นานก็เห็นเงาร่างสง่างามที่มีสาว ๆ ตามหลังเป็นพรวนอยู่ไกล ๆ คุณาฝ่าไหล่งรับสวี่เซียนมาแล้ว!

เธอกระโดดลงจากบันได ครูหลายคนมองเธอด้วยสายตาหวาดกลัวและไม่เป็นมิตร แต่เธอยังคงบอกลาคุณครูด้วยน้ำเสียงนอบน้อม ก่อนจะวิ่งออกจากโรงเรียนและเลี้ยวไปทางซ้าย

"พี่เฟอร์รา!" เด็กผู้ชายที่น่ารักเหมือนตุ๊กตาพุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วทันทีที่เห็นเธอ "อีก..."

แต่แค่วินาทีเดียว คอเสื้อเขาก็ถูกคว้าไว้ วิ่งออกไปไม่ได้

"นายเป็นอะไรกับเธอ ถึงได้เรียกพี่เฟอร์ราสนิทสนมขนาดนี้ ตอนนี้ยังคิดจะพุ่งเข้าไปกอดเธออีกหรือ" ฝ่าไหล่งแค่นี้วิ่งกับนิ้วชี้หนีบเสื้อเขาไว้ "ศิชีกับเธอมีจุดประสงค์อะไร หา!"

"เอ่อ...เอ่อ...ไม่มีครับ!" สวี่เซียนอีกอึกด้วยท่าทางไม่รู้ไม่ชี้ "ผมแค่รู้สึกว่าเธอเป็นคนดี อีกอย่างเธอรู้ว่าพวกเราเป็น..."

"นั่นมันคนละเรื่องกัน" ฝ่าไหล่มองอีกฝ่ายที่ตัวเล็กกว่า "เป็นวิญญาณผู้ใหญ่ที่ซ่อนอยู่ในร่างเด็กจริงๆ จะว่าไปนายก็อายุหกหรือเจ็ดแล้ว ชอบผู้หญิงก็เป็นเรื่องปกติ..."

"นายท่าน..." รอยยิ้มไร้เดียงสาของเด็กซ่อนแววเจ้าเล่ห์

"ทะเล้ง ไปหาคนอื่นโน่น อย่ามายุ่งกับเฟอร์รามิส" ฝ่าไหล่พูดพลางมองเฟอร์รามิสที่วิ่งเข้ามา "คุณจะวิ่งมาทำไม มากเรื่องเปล่าๆ ยังไงพวกเราก็ต้องเดินไปอยู่ดี"

"ออกกำลังกายไงล่ะ!" เธอพูดเสียงค่อย "อีกอย่างพวกคุณครูมองฉันจนอึดอัดไปหมดแล้ว!"

"คุณก็บอกว่าจะสาปแข่งพวกเขาสิ รับรองพวกเขาเผ่นแน่บ" ฝ่าไหล่ช่วยออกไอดีโยอย่างจริงจัง

"ขอปจนะ แล้วหลังจากนั้นฉันก็ถูกล่อออกจากเมือง ต้องออกไป

เผชิญหน้ากับภูตผีปีศาจนอกกำแพงเวทมนตร์!" เธอแค้นเสียงพลางเดิน
อ้อมไปข้างส่วี่เซียนและยื่นมือให้ "มา ส่วี่เซียน ให้พี่จุง!"

"ผมชื่อ เคอซาล ต่างหาก! ไม่ใช่ส่วี่..." ยังพุกไม่จบ ส่วี่เซียนก็ถูก
เหวี่ยงจากฝั่งขวาของฝ่าไฟไปยังฝั่งซ้ายทันที

เฟอร์รามิสตะลึงพลางเปิดตามองฝ่าไฟ

"ผมเคยบอกคุณหรือเปล่าว่าเขาอายุเท่าไรแล้ว ผมกับเขาเล่น
ละครกันอยู่ เพราะรูปลักษณ์ภายนอกของเขาเหมือนเด็กเจ็ดแปดขวบ
เท่านั้น" เขาเลิกคิ้ว "นี่คุณเห็นเขาเป็นเด็กจริงๆ หรือไง"

"...นั่นสิ!" เฟอร์รามิสมองข้ามฝ่าไฟไปที่ส่วี่เซียน เขายังคงทำหน้าที่
ไม่รู้ร้อนร้อนไหน "ทำไมถึงกลายเป็นเผ่าพันธุ์ของพวกนายตั้งแต่เด็ก ฝีมือ
ใครนะ ชั่วช้าจริงๆ!"

"ผม" ฝ่าไฟตอบตรงๆ "เรื่องของพวกเรา คุณอย่าถามมาก"

"รู้แล้วนะ!" เฟอร์รามิสมุมปากกระตุกอย่างไม่สบอารมณ์

ผู้คนใกล้ๆ ต่างมองเออกระซิบกระซาบกับฝ่าไฟ ค่อยให้มีสาว ๆ เป็น
พรานอยากเข้ามาหาฝ่าไฟ ก็ไม่กล้าเข้าใกล้เพราะเธอ

นี่คือสาเหตุที่ฝ่าไฟชอบอยู่กับเธอ

เดินไปไม่กี่ไกลก็เห็นกองกำลังคุ้มภัยฯ ยุ่งอยู่บนถนน วันนี้ต่างจาก
วันอื่นๆ คุณเหมือนพวกเขาจะเร่งให้ทุกคนกลับบ้าน แล้วยังช่วยหลายคน
เก็บแผงขายของ

เฟอร์รามิสเห็นหัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนแต่ไกล...

ซากาอิ มารี เขาสนิทสนมกับพ่อของเฟอร์รามิสมาก เธอชอบเรียก
เขาว่าพี่มารี เขาเห็นเธอโตมาตั้งแต่เด็ก เป็นหัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยฯ ที่
สง่างามเกรงขามและมีผลงานโดดเด่นที่สุดของเมือง

แต่เขากลับเป็นผู้มีพลังจิต!

ก่อนหน้านี้ยังมีรุ่นพี่ที่เชี่ยวชาญการพยากรณ์ไฟทำไรต์อีกคนที่
เป็นผู้มีพลังจิต ไม่แน่ว่าเมืองอาจมีนักรบพลังจิตแฝงตัวอยู่อีกมาก ไม่รู้จริงๆ

ว่าทุกคนกลัวอะไรกันนักหนา

"เฟอร์รา! ทำไมยังไม่กลับบ้านอีก" ซากาอิวิ่งเหาะๆ เข้ามาหา และมองฝ่าให้ด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

"พีมารี อีกตั้งชั่วโมงกว่าฟ้าจะมีค!" เธอมองท้องฟ้าอย่างไม่เข้าใจ "ทำไมหรือ...กำแพงเวทมนตร์ตรงไหนเกิดช่องโหว่ ผีนรกบุกเข้ามาอีกแล้วหรือ"

"เปล่า ไม่มี..." ซากาอิพูดพลางกำคาบในมือแน่น "ฉันรู้สึกผิดปกติเลยไม่ค่อยสบายใจ เธอกลับบ้านให้เร็วหน่อยเถอะ!"

เฟอร์รามิสกลอกตา จากนั้นรีบเปลี่ยนตำแหน่งกับฝ่าให้ "พีมารี ผีนรกหรือเปล่า"

ซากาอิกองหน้าทันที มองเธออย่างประหลาดใจ "เธอก็..."

เธอพยักหน้า นิ้วโป้งชี้ไปยังเด็กหนุ่มรูปหล่อด้านข้าง "ฝ่าให้บอกว่าสาเหตุมาจากพระจันทร์"

"อย่าล้ากผมเข้าไปเกี่ยว" ฝ่าให้บ่นอย่างหงุดหงิด ไม่เห็นหรือไงว่า ซากาอิทำท่าเหมือนอยากจับเขาเต็มแก่ "ใครมีตาก็เห็นทั้งนั้นแหละ"

ซากาอิมองฝ่าให้ด้วยสายตาคมกริบอีกครั้ง จากนั้นเงยหน้าด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "พระจันทร์สีเลือด คำนานบอกว่าทุกครั้งที่พระจันทร์เป็นสีเลือดจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น"

"แต่หนูเห็นทุกคนตื่นเต้นคึกใจ อยากอธิษฐานขอพรกันทั้งนั้น เหมือนว่าจะเกิดเรื่องดีๆ อย่างนั้นแหละ" เฟอร์รามิสกลเสียงเบา "กำแพงเวทมนตร์นอกเมืองตรวจดูหมคหรือยัง มีช่องโหว่ตรงไหนที่พวกภูตผีปีศาจจากป่าต้องห้ามจะเข้ามาได้หรือเปล่า"

ป่าต้องห้ามกว้างใหญ่ไพศาล ว่ากันว่าในอดีตเคยเป็นท้องทะเล ในนั้นมีปีศาจชนิดต่างๆ อาศัยอยู่ ต่อให้เป็นผู้มีพลังจิตเอง หากจะเดินทางเข้าไปก็ต้องระวังป้องกันตัวอย่างดี ดังนั้นคนธรรมดาทั่วไปจึงไม่กล้าย่างกรายเข้าไป นั่นเป็นเหมือนเขตต้องห้ามในเขตต้องห้ามอีกชั้น

หนึ่ง จึงมีการปิดผนึกและมีเขตเวทมนตร์นับไม่ถ้วน

"กำลังตรวจสอบอย่างเข้มงวด แต่ที่ฉันเป็นห่วงไม่ใช่ของจากนอกเมือง" ซากาอิหันไปมองฝ่าไฟทันที "นายรู้อะไรมาหรือเปล่า"

"ไม่รู้" เห็นได้ว่าฝ่าไฟไม่ยอมตอบ "ผมไม่อยากจะเกี่ยวกับเรื่องในเมืองคุณ"

"เฮอะ! พี่มาริอย่าไปสนใจเขาเลย เขาไม่อยากจะคุยกับพี่" เฟอรรามิสรู้ว่ฝ่าไฟอยากเดินจากไปใจจะขาด "เขบอกว่าตอนเกิดพระจันทร์สีเลือด พลังชั่วร้ายจะแข็งแกร่งยิ่งขึ้น พวกเราควรระวังตัวให้มากขึ้น"

"อืม...ฉันเธอก็ควรจะเชื่อฟังเขา" จู่ๆ ซากาอิก็เห็นด้วย "กลับบ้านเถียวนี้ พี่ใหญ่บอกว่าเธอถูกกักบริเวณถึงปลายภาคเรียนไม่ใช่หรอ ยังจะมัวโอ้อ่อยอยู่อีก!"

"พี่มาริ! อย่าไปอยู่ฝ่ายเดียวกับพ่อได้ไหม!" เฟอรรามิสรีบดึงฝ่าไฟและหายตัวไปจากตรงหน้าซากาอิโดยเร็ว เขาจะได้หยุดบ่นเสียที

ยิ่งคิดยิ่งหงุดหงิด เธอเอาชนะผีนรก ผีอสูร และกำจัดอันตรายได้ตั้งมากมาย ชาวเมืองไม่เห็นเธอเป็นฮีโร่ก็แล้วไปเถอะ ยังจะเห็นเธอเป็นศัตรูอีก พ่อเองก็ไม่ได้สนับสนุนให้เธอช่วยเหลือคนมากกว่านี้ กลับสั่งกักบริเวณเธอ แม้แต่พี่มาริยังเป็นแนวร่วมกับพ่อและจะควบคุมเธอด้วย

"เมื่อที่คุณบอกว่าคนที่โรงเรียนคั่นเค้นคืใจ อยากอธิษฐานขอพรกันหรอ" ฝ่าไฟถาม

"อืม...คอนรอนาย ทุกคนคุยกันเรื่องนี้ ดูเหมือนพระจันทร์สีเลือดจะเป็นโอกาสดีในการขอพร ว่ากันว่าความปรารถนาจะเป็นจริงได้..." เธอครุ่นคิดจริงจัง "พระจันทร์สีเลือดมีพลังขนาดไหนกัน อธิษฐานอะไรก็จะเป็นจริงหรอ"

"ขอพร หี..." ฝ่าไฟไม่ได้ตอบคำถามเธอตรงๆ แค่ม้มเท่านั้น

"แล้วสวี่เซียนจะขอพรให้ตัวเองโตขึ้นไหม ขอพรแบบนี้จะสมหวังหรือเปล่า" เธอชะโงกหน้าไปมองตุ๊กตาที่ถูกฝ่าไฟจับตัวไว่นั่น

"เรื่องนั้นเป็นไปได้หรือ" สวีเซียนพลันแสดงสีหน้าแบบผู้ใหญ่ว่า
"ผมจะเป็นแบบนี้ตลอดไป ไม่ใช่ว่าอธิษฐานขอพรแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้"

ว้าว!—เฟอร์รามิสเห็นแววตาของผู้ใหญ่นับหน้าเขา

สวีเซียนไม่ใช่เด็กแล้วจริงๆ แต่ใบหน้ากลมคึกคักนั้น ดูยังไงก็น่ารัก
น่าเอ็นดู จินตนาการได้ยากจริงๆ ว่าวิญญาณข้างในมีอายุหลายร้อยปี
แล้ว

เฟอร์รามิสไม่เข้าใจโลกของพวกเขานัก อันที่จริงแม้แต่ผู้มีพลังจิต
เองยังไม่แน่ว่าจะรู้นิสัยและความเคยชินของพวกเขา แต่เรื่องที่พวกเขา
มารวมตัวอยู่ด้วยกันในเวลาสั้นๆ ก็มักไม่เกิดเรื่องดีแล้ว

พอเคนสกับลูกน้องของเธอปรากฏตัว เขาก็รู้ทันที เป็นเพราะเขา
ทำตัวกลมกลืนกับวิถีชีวิตของมนุษย์มากเกินไป ถึงได้ลี้ภัยมาถึงของ
พระจันทร์สีเลือด

"คุณล่ะ คิดจะอธิษฐานขอพรด้วยหรือเปล่า" ฝ่าไหม้องเธอยิ้มๆ

"คำอธิษฐานจะเป็นจริงหรือ ฉันไม่ค่อยเชื่อเท่าไร" เธอขมู่มือสูง
ทำท่ายี้คกล้ามเนื้อ "ถ้าเป็นความจริง ป่านนี้คงมีคนอธิษฐานขอให้
กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของโลกกลับมาเป็นเหมือนเดิมแล้วละ"

"หึๆ..." ฝ่าให้หัวเราะ ไม่รู้จริงๆ ว่าใครเป็นคนคิดลูกไม้นี้ขึ้นมา
ทำให้มนุษย์คิดว่าขอพรกับพระจันทร์สีเลือดแล้วความปรารถนาจะเป็น
จริง ไม่สิ จะพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก เพราะก็จริงที่สุดท้ายคำอธิษฐานจะกลายเป็นจริง

เฟอร์รามิสเหม่อเล็กน้อย เพราะเวลาเขาหัวเราะดูหล่อสุดๆ!

จ้องริมฝีปากเขาแล้ว วู้ๆ เธอก็คิดถึงคราวก่อนในน้ำ เขาจูบ...ไม่!
เป็นการประจบปากเธอเพื่อถ่ายทอดอากาศให้ต่างหาก ริมฝีปากที่เย็น
เฉียบทว่าอ่อนนุ่ม—อืม...เธอไม่เคยลิ้มได้เลย!

"ทำไมพี่เฟอร์ราถึงหน้าแดงล่ะ" สวีเซียนแหยงหน้ามอง

เฟอร์รามิสตัวแดงตั้งแต่ลำคอขึ้นไป ดูเหมือนแก้วเปล่าที่ถูกรินไวน์

เข้าไปอย่างนั้นแหละ

"เอ้?" เฟอรรามิสปิดหน้าต่างทันที "เธอ เปล่า...เปล่านี!"

แยะชะมัด! แค่นี้ก็หน้าแดงแล้ว ทำไมต้องแสดงออกชัดเจนแบบนี้
ด้วย!—เธอบ่นในใจ

เฮ้อ! ฉันขอพรเล็กๆ จะได้ไหมนะ

เธออยากรู้ว่าฝ่าให้ชอบเธอหรือเปล่า

"ไม่มีอะไรอย่าขอพรส่งเดช ทางที่คืออย่าขอพรเลยดีกว่า" ฝ่าให้พูด
น้ำเสียงจริงจัง "อย่าแม้แต่จะคิด"

"ทำไมล่ะ" เธอกะพริบตาด้วยความสงสัย "มันจะ...เป็นจริงหรือ"

ใกล้ถึงบ้านเฟอรรามิสแล้ว เบเนดิกต์หรือเป็นพ่อของเธอยืนอยู่
หน้าบ้าน ตั้งแต่พวกเขาเดินทางไปกลับโรงเรียนด้วยกัน ผู้ชายคนนั้นจะ
ขมวดคิ้วยืนรอลูกสาวอยู่หน้าบ้านเสมอ

"ความปรารถนาของคนบางคนอาจเป็นคำสาปของคนบางคน"
ฝ่าให้หยุกเดินพลางพยักหน้าให้เป็นที่ยืนห่างไปสิบก้าว "โลกนี้มีเรื่อง
น่ากลัวหลายอย่างที่พวกคุณยังไม่เคยได้สัมผัส คุณอย่าขอพรกับ
พระจันทร์เป็นอันขาด"

ความปรารถนาของคนบางคนอาจเป็นคำสาปของคนบางคน

คำพูดนี้ทำเอาเฟอรรามิสตกใจ เธอไม่เคยคิดในแง่มนี่มาก่อน

"ฉันไม่เข้าใจ..." เธอขมวดคิ้วยื่น "พระจันทร์สีเลือดคืออะไรกันแน่"

"ถามเขาสิ" ฝ่าให้ชี้ไปที่เบเน "เขาสามารถตอบคำถามของคุณใน
ส่วนที่มนุษย์ควรรู้ได้"

เฟอรรามิสหันไปมองพ่อ เป็นรู้สึกผิดปกติจึงก้าวเข้ามาทันที ฝ่าให้
เขย่ามือสวี่เซียน เขารับฉีกยิ้มไร้เดียงสาและโบกมือให้เป็นทันที

"สวัสดีครับคุณพ่อของพี่เฟอรร่า!" เขายิ้มจนตาหยี ทุกคนบนถนน
ต่างบอกว่าสวี่เซียนน่ารักมาก มีแต่ครอบครัวเฟอรรามิสที่เพียงแค่ปรายตา
มองเขาเท่านั้น

"ขอบคุณที่มาส่งเธอ" เขาพยักหน้านิดๆ เป็นมารยาท

"ต้องขอบคุณที่เธออยู่กับผมมากกว่าครับ" ฝ่าให้หันไปข้างหลังซึ่งมีสาว ๆ กลุ่มหนึ่งอยู่ "ช่วยให้ผมสลักพวกผู้หญิงที่อยากคุยเรื่องแต่งงาน มีลูกกับผมออกไปได้"

เพื่อผลิตทายาทรุ่นหลัง ปกติผู้หญิงอายุสิบหกก็สามารถเลือกสามีได้แล้ว ในยุคสมัยที่ผู้หญิงมีค่ามาก ผู้หญิงจะมีสิทธิเลือกพ่อของลูก แม้จะแต่งงานแล้วก็สามารถเลือกมีลูกกับผู้ชายคนอื่นได้ อย่างแรกเพื่อป้องกันความบกพร่องทางยีน อย่างที่สองขอเพียงเพิ่มจำนวนประชากรได้ จะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ

ในสายตาของผู้หญิงพวกนี้ ยีนของฝ่าให้เยี่ยมยอดที่สุด

เป็นไม่พูดอะไรอีก แค่อบไหล่เฟอร์รามิสเบาๆ ให้เธอเข้าบ้าน ฝ่าให้กับสวีเทียนฉิงยิ้มสุภาพก่อนจะรีบจากไป พอเฟอร์รามิสปิดประตูบ้าน ขุนศึกหญิงของบ้านก็ทำท่าจะจูโจมเธอทันที

ลู่ฉานผู้เป็นแม่ที่ยืนอยู่ริมหน้าต่าง ปล่อยม่านอย่างร่อนใจและรีบก้าวเข้ามา พอเห็นเฟอร์รามิสเข้าบ้านแล้ว เธอถึงได้โล่งอก

"กลับมาแล้วก็ดี" เธอพูดยิ้มๆ

"แม่ หนูแค่เลิกเรียนกลับบ้านเท่านั้นเอง" หนูนี้พ่อแม่โอเวอร์ขึ้นทุกที ไม่รู้กลัวอะไรอยู่กันแน่ แต่ไม่ยอมปริปากบอกเธอสักคำ "ทำไมแม่ชอบทำหน้ากลัวใจล่ะ หนูอยู่กับฝ่าให้ไม่มีปัญหาอะไรหรอก!"

ก็เพราะอยู่กับฝ่าให้นี่แหละ พวกเขาถึงได้ค่อนข้างชั่วแว่น!

"เมื่อไหร่พวกลูกๆ จะโตกัน ทำไมฝ่าให้ถึงขึ้นมาที่พ่อ" เป็นปิดประตูแล้วถามทันที

"อ้อ...พวกเราคุยกันเรื่องพระจันทร์สีเลือด" เฟอร์รามิสสนใจแก้มอง

"วันนี้ได้ยินทุกคนบอกว่าจะอธิษฐานขอพร ถ้าขอพรกับพระจันทร์สีเลือด ความปรารถนาต้องเป็นจริงแน่ หนูกำลังคิดว่าหนู..."

"ห้ามขอพร!" เป็นคำรามเสียงคำ ทำเอาน้องๆ ที่นั่งอยู่บนโซฟา

ตกใจสะดุ้ง

"พ่อ?"

"การขอพรกับพระจันทร์สีเลือด...จะทำให้เกิดเรื่อง" เป็นขมวดคิ้ว
"ลูกบอกว่าทุกคนจะขอพร นี่...นี่มันอะไรกัน!"

"ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ลือกันแบบนี้ บอกว่าถ้าขอพรกับพระจันทร์
สีเลือดแล้วความปรารถนาจะเป็นจริง!" ลูน่าเองก็กังวลใจมาก "ทำไม
พวกเราถึงต้องมาเจอพระจันทร์สีเลือดด้วยนะ นี่มัน..."

"เจอพระจันทร์สีเลือดแล้วจะเป็นยังไงหรือคะ" เฟอรรามิสลอง
ถาม สีหน้าลึกลับลุ่มก้นวลของพ่อแม่บอกเธอว่าพวกเขา!

"มันเป็นช่วงเวลาพลังมืดแข็งแกร่ง นับแต่คืนนี้ไปเกรงว่าต่อให้
กำแพงเวทมนตร์ที่แข็งแกร่งขนาดไหนก็จะอ่อนกำลังลง สิ่งที่น่ากลัวไม่ได้
มีแค่นี้..." ลูน่าหันไปมองเธอ "ที่น่ากลัวคือความปรารถนาของบางคนจะ
กลายเป็นจริง"

"เอ๊ะ?" เฟอรรามิสตาเป็นประกาย "เป็นจริงได้จริงๆ เหรอ!"

"ใช่" เป็นพูดต่อ "พระจันทร์จะทำให้คำขอของลูกเป็นจริงด้วย
วิธีการที่ลูกคาดไม่ถึงมากที่สุด"

บทที่ 2

กลางคืนเป็นช่วงเวลาของภูตผีปีศาจ บ้านทุกหลังนอกจากจะสลัก
คาถาและวางเขตเวทมนตร์ไว้ตรงกำแพงกับประตูแล้ว หน้าต่างทุกบาน
ต้องมีบานเกล็ดไม้แบบฉลุลูกเปิดอีกชั้น บนนั้นสลักคาถาไว้ ตอนกลางคืน
ต้องปิดหน้าต่างกระจกให้ดี ค้านในเสริมด้วยหน้าต่างบานเกล็ดไม้ ทว่า
คืนที่พระจันทร์เป็นสีแดงแบบนี้ หน้าต่างมากแค่ไหนก็หยุดความอยากรู้
อยากเห็นของเฟอร์รามิสไว้ไม่ได้

พระจันทร์สีแดงเหมือนเลือดแขวนตัวสูงบนท้องฟ้า เฟอร์รามิสเปิด
หน้าต่างบานเกล็ดไม้อย่างใจกล้าและมองพระจันทร์สีแดงอย่างเหลือเชื่อ
มัน...แปลกเหลือเกิน สว่างเป็นพิเศษท่ามกลางความมืด พระจันทร์เหมือน
มีเลือดออก ย่อมสีขาวยริสุทธ์แต่เดิมนี่ให้เป็นสีแดง จะว่าแดงสดก็ไม่ใช่
ดูเหมือนสีของเลือดที่ไหลซึมไปบนเสื้อผ้าและถูกทิ้งไว้หนึ่งวันให้เกิด
ปฏิกิริยาออกซิเคชันมากกว่า

แดงเข้มและไม่สม่ำเสมอ พระจันทร์สีแดงแบบนี้เห็นแล้วน่าอกสัน
ขวัญแขวน

เธอมองผ่านกระจกหน้าต่างและเห็นแสงไฟจากเส้นทางคักคิ์สิทธิ์

ข้างล่าง ปกติเวลาเดินตรวจตรา กองกำลังคุ้มภัยฯ จะเดินอยู่ในเส้นทาง ศักดิ์สิทธิ์เสมอ นั่นเป็นถนนที่สร้างขึ้นอย่างพิเศษ โคมไฟตลอดเส้นทาง จะวาดเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์ไว้ ระหว่างโคมไฟแต่ละดวงจะผูกด้วยเชือก ศักดิ์สิทธิ์ ของทั้งหมดถูกร้อยคาถาโลมารและคาถาป้องกันตัวไว้ เจ้าหน้าที่ ของกองกำลังคุ้มภัยฯ จึงเดินตรวจตราได้อย่างสบายใจ

เส้นทางศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่กึ่งกลางถนนสายหลักในเมือง ในรัศมีที่ แสงส่องถึงจะเกิดเขตเวทมนตร์ขึ้น ทำให้ภูตผีปีศาจไม่กล้าลักลอบ จับ ไล่ได้แม้กระทั่งมนุษย์ชั้นต่ำ

ทว่าวันนี้แม้แต่กองกำลังคุ้มภัยฯ ยังยกเลิกการเดินตรวจตรา เห็น ได้ว่าพีมารักกังวลเรื่องพระจันทร์สีเลือดขนาดไหน

"พีเฟอร์ร่า?" เสียงดังขึ้นข้างหลัง ทำเอาเธอตกใจจนลานและ ทำท่าจะปิดหน้าต่างบานเกล็ดไม้ แต่ไม่ทันแล้ว

เอลซ่ายืนอยู่ด้านข้าง ขยี้ตาและมองเธอด้วยแวตาดวงนสงสัย

"ทำไมถึงตื่นขึ้นมาล่ะ อยากเข้าห้องน้ำหรือ" เอรืบถาม

"ทำไมพีถึงเปิดหน้าต่างบานเกล็ดไม้ล่ะ แม่บอกว่าทำแบบนี้ อันตรายมากนะ!" เอลซ่านึกหน้าด้วยท่าทีเคร่งขรึม "รีบปิดหน้าต่างเถอะ!"

"พีแค่อยากดูพระจันทร์ เธอต้องเก็บเป็นความลับนะ!" เฟอร์รามิส รีบหันกลับมาและทำท่าจะดึงบานหน้าต่างปิด แต่ท้องฟ้ายามค่ำคืนกลับ เกิดปรากฏการณ์ประหลาด ทำเอาเธอตกตะลึง

พระจันทร์สีแดงส่องประกายสีแดง ประกายเหล่านี้น้อยๆ ร่วง ลงมาทีละจุด โปรยปรายอยู่กลางท้องฟ้า เฟอร์รามิสมองจุดแสงเล็กๆ นั้นอย่างเหลือเชื่อ พวกมันล่องลอยเหมือนกำลังเต้นรำและหมุนวน สวยงามพลั่วไหว

แม้แต่เอลซ่ายังขยับมาใกล้หน้าต่างและร้องว้าวเบาๆ เพราะแสงที่ เรืองระบออยู่สวยมากจริงๆ

เมื่อแสงที่โปรยปรายลงมาจากพระจันทร์มีมากขึ้น มันจับกลุ่มรวม

กันและค่อยๆ กลายเป็นรูปร่าง เฟอร์รามิสนึกชม แต่แล้วก็เห็นแสงนั้น แบ่งตัวจากหนึ่งเป็นสอง สองเป็นสี่ พวกมันมีขนาดเล็กลงทุกที จับกลุ่มกันแน่นขึ้นทุกที จากนั้นดูเหมือนกำลังประกอบขึ้นเป็นอะไรสักอย่าง

จุดแสงเปลี่ยนเป็นทึบและรวมตัวกันเป็น...

นิ้วมือ?—เฟอร์รามิสนึ้นหน้า เธอมองมือสีแสดค่อยๆ ประกอบขึ้นภายใต้แสงจันทร์ แม้จะเกิดขึ้นจากจุดแสงและดูโปร่งแสง แต่นั่นเป็นข้อศอก ข้อมือ ฝ่ามือ และ...นิ้วมือที่มีพังผืด!

นิ้วมือเรียวยาวที่มีพังผืดเกาะอยู่ระหว่างนิ้ว แถมยังใหญ่เป็นสองเท่าของคนธรรมดา นิ้วมียังคงยืคออกไป ลำคอกับไหล่เริ่มประกอบเป็นรูปร่างทีละนิด จุดแสงสีแสดประกอบกันเป็น...

อะไรนะ!—เธอไม่รู้ว่านั้นคืออะไร

มือเล็กที่เกาะหน้าตาอยู่เริ่มสั่น เอลซ้ามองภาพบนท้องฟ้าหน้าซิคเซียว ลมหายใจเหมือนจะกระชั้นขึ้นด้วย!

"ไป! กลับไปที่เตียง!" เฟอร์รามิสคว้ามือเธอออกทันที เอลซ่าตื่นตระหนก รีบวิ่งกลับเตียงโดยไม่ต้องคิด ม่านเตียงของเธอปิดคาตาไว้เต็ม นั่นเป็นเครื่องป้องกันที่แข็งแกร่งอย่างหนึ่ง

เฟอร์รามิสควรจะปิดหน้าต่างบานเกล็ดไม้และต้องขัดกลอนให้แน่นหนาด้วย คานาชั้นที่สองจึงจะสมบูรณ์ ไม่งั้นมารที่มีพลังแข็งแกร่งอาจพังหน้าต่างเข้ามาได้...แต่เธอกลับไม่อาจจะสายคา อยากกว่าแสงจันทร์จะประกอบกันเป็นอะไร!

แขนใหญ่หิมะ ท้องที่นูนออกมา ขาของกบ คอของมนุษย์ และหัวของนก สิ่งมีชีวิตประหลาดถือกำเนิดขึ้นใต้พระจันทร์สีเลือด

เฟอร์รามิสย้อนนึกถึงภาพภูตผีปีศาจทั้งหมดที่เพิ่งศึกษาไปเร็วๆ นี้ แต่ไม่พบสิ่งมีชีวิตตัวนี้เลย!

"โลกนี้มีเรื่องน่ากลัวหลายอย่างที่พวกคุณยังไม่เคยได้สัมผัส..."

คำพูดของฝ่าไฟผุดขึ้นในความทรงจำ

นี่คือสิ่งที่เธอไม่เคยเจอหรือ ปีศาจ? มาร? หรือจะเป็นมารร้าย? เฟอรรามีสมมดคิดว่ามองสัตว์ประหลาดที่เริ่มมีตัวตนและทางแขนออก มันเงยหน้าอ้าจะงอยปาก แสงจันทร์สาดส่องลงมา เค็มเค็มรุโห่บนตัวมันจนสมบูรณ์

มันกำลังหัวเราะบ้าคลั่ง สีหน้าเคลิบเคลิ้ม ร่างกายยังมีรูโหว่อยู่มาก แม้จะได้รับการเติมเต็มจากแสงจันทร์แล้ว แต่ยังคงเป็นสิ่งที่ประกอบขึ้นจากแสง ดังนั้นจึงดูโปร่งใส

หลังจากนั้น...บางอย่างลอยขึ้นจากพื้น! เฟอรรามีสอดแนบหน้ากับบานกระจกไม่ได้ อยากจะมองให้ชัดยิ่งขึ้น!

สิ่งที่ลอยจากพื้นก็เป็นจุดแสงสีแสดเหมือนกัน แต่ทึบและแสดสดยิ่งกว่าแสงจันทร์ พวกมันค่อยๆ ลอยจากพื้นครึ่งหนึ่งก่อนจะพุ่งฉิวเข้าไปในตัวสัตว์ประหลาดเหมือนลูกธนู เค็มเค็มร่างกายที่เป็นรูโหว่...จุดแสงสีแสดบนพื้นพุ่งไปหาสัตว์ประหลาดจากทั่วทุกทิศ ร่างกายมันค่อยๆ เป็นตัวเป็นตน!

ไม่ได้!—เฟอรรามีสหมุนตัวไปหยิบส้กับมิดทองบนโต๊ะโดยไม่ต้องคิด วินาทีต่อมาเธอผลัดหน้าต่างกระจก ระยะเวลาไล่แค่นี้ ไม่น่าจะมีโอกาสทำลายสัตว์ประหลาดไม่รู้ชื่อที่กำลังก่อตัวขึ้นได้!

"ฉันอยากให้พ่อแม่เลิกยุ่งกับฉันเสียที"

"ฉันไม่อยากเข้านอนเร็วขนาดนี้!"

"ฉันอยากให้อีกหน่อยไม่ต้องทำการบ้าน!"

"ฉันอยากให้นักเรียนทุกคนเชื่อฟังฉัน!"

"ฉันอยากลาหยุดหลายๆ วัน!"

"ฉันอยากให้ตัวเองไม่มีลูกพี่แยคนนี้จริงๆ!"

เอ๋!?—เสียงหึ่งๆ ดังขึ้น เฟอรรามีสเบิกตาฟังเสียงที่พุ่งเข้ามาจากทุกทิศ นั่นคือ...คำอธิษฐาน? เสียงต่างๆ ลอยอยู่กลางอากาศ มันมาจากจุดแสงสีแสดพวกนั้น ก่อนจะพุ่งเข้าหาสัตว์ประหลาด!

ทุกคนกำลังขอพรอยู่หรือ เธอสูดหายใจพลางอุทาน ทำไมเธอได้ยิน
ชัดเจนขนาดนี้ เสียงพวกนั้นเหมือนลอยสะท้อนอยู่กลางอากาศ ถ้าเธอตังใจ
ฟัง ไม่น่าจะแยกแยะได้คัวยว่าเป็นเสียงของใคร!

"ฉันอยากให้เฟอร์รามิสไปจากที่นี่!"

หา!—จู่ๆ ก็ได้ยินชื่อตัวเอง ทำเอาเธอสะท้าน!

"ฉันอยากให้จงเฉาเหว่ยชอบฉัน"

"ฉันอยากให้เฟอร์รามิสอยู่ห่างๆ ฝ่าไห้น้อย ทางที่ดีให้ฝ่าไห้
เกลียดเธอ!"

"ฉันอยากให้ฝ่าไห้หันมามองฉันสักแวบ ไม่...ฉันอยากให้เขาจ้อง
หน้าฉัน"

"ฉันอยากให้ฝ่าไห้บอกว่าชอบฉัน อยากให้เขากอดฉันไว้ ฮิๆ!"

"ถ้าเฟอร์รามิสเป็นผู้มีพลังจิต ฉันอยากให้เธอรีบออกจากเมือง!"

"ฉันอยากให้ในเมืองไม่มีผู้ที่มีพลังจิตที่สวมชุดคลุมเฟ้นฟ่านอยู่อีก!"

เสียงต่างๆ แทรกเข้ามาในหูของเฟอร์รามิสจนเธอเวียนหัวตาลาย
ทนเสียงดังสนั่นที่ประดังเข้ามาแบบขาดๆ หายๆ ไม่ไหว แม้จะไม่รู้ว่าทำไม
ตัวเองถึงได้ยิน แต่ตอนนี้เธอปวดหัวจนแทบระเบิดแล้ว—หา!

สายตาพุ่งเข้ามา เฟอร์รามิสเงยหน้าทันทีและประสานสายตากับ
ตัวประหลาดที่ลอยอยู่กลางอากาศ มันกำลังจ้องเธอ!

สัตว์ประหลาดตรงหน้ายังคงอัปลักษณ์น่าขยะแขยง มันก่อกัว
เกือบสมบูรณ์แล้ว ห้วนกเืองมองเธอ ความปรารถนาของชาวเมืองยัง
ไม่หมด จุกแอสสี่แคงยังคงพุ่งเข้าหาตัวมัน

นิ้วที่ยาวกว่ามนุษย์ธรรมดาสองเท่ากับเล็บแหลมคมค่อยๆ ยกขึ้น
และชี้มาที่เธอ

"เจ้า...ทำไมไม่ขอพร"

อะ...ขอพร?—เฟอร์รามิสกลืนน้ำลายพลางมองหน้าสิ่งที่ไม่ชวน
พิสมัยนั้น สิ่งมีชีวิตสี่แคง มองยังงี้ก็ชวนให้รู้สึกอึดอัด!

ถามมันว่ามันเป็นตัวอะไรนั่นหรือ เพอร์รามิสครุ่นคิดในใจ แต่ไม่รู้
ว่าคิดไปเองหรือเปล่า ดูเหมือนเจ้าตัวนั้นจะลอยใกล้เข้ามา

ปิด! ปิดหน้าต่าง!—มือของเธอค่อยๆ หดกลับมา เนื่องจากถูก
จ้องอยู่ เธอจึงไม่กล้าเคลื่อนไหวอย่างโจ่งแจ้ง ได้แต่ค่อยๆ คืบบานกระຈก
เข้าหาตัวช้าๆ...

อย่าจ้องเธออีกเลย เธอไม่ขอพรหรือ! ฝ่าให้สิ่งไว้ว่าห้ามขอพร!

"ทำไมเจ้าไม่ขอพรล่ะ..." วินาทีต่อมาปากนกอ้ากว้าง ฟันแหลม
ข้างในที่เหมือนฟันจะเข้พุ่งเข้าหาเธอ

พืบ!—เงาสายหนึ่งที่ไวกว่ารูบผ่านหน้าต่างและปิดบานหน้าต่าง
ดังปังจากข้างนอก—ซัดกลอน!

ฮูว์...ฮูว์!—เธอทาบมือกับหน้าต่างบานเกล็ดไม้ มองคาถาที่สลัก
อยู่บนนั้นเปล่งแสงออกมา จากนั้นคาถาบนหน้าต่างชั้นสองทั้งหมดก็
เชื่อมต่อกันและเปล่งแสงสีทอง บ่งบอกว่าคาถาป้องกันสมบูรณ์แล้ว

"เพอร์รา!" ประตูกดล็อกเปิดทันใด ลูน่าพุ่งเข้ามาด้วยใบหน้า
ตื่นตระหนก "ลูก...เกิดอะไรขึ้น!"

"เอ๋!?" เธอรีบร้อนหันกลับมา ยังตั้งตัวไม่ค่อยคิด

ลูน่าปราดมาตรงหน้าเธอและมองหน้าต่าง ก่อนจะหันกลับมาที่
เธอ หัวคิ้วที่คมวคมุ่นบ่งบอกว่าเธอรู้อะไรบางอย่าง เพอร์รามิสเม้มปาก
แน่นไม่พูดจา เอาแต่มองผู้เป็นแม่

วินาทีต่อมา ฝ่ามือฟาดลงบนใบหน้าเธอ!

"เพียะ!" เสียงฝ่ามือดังสนั่น เอลซ่าที่คลุมโปงอยู่บนเตียงด้านขวา
ไม่กล้ายับตัว

"ลูก...เมื่อกี้ลูกทำอะไรลงไป!" ลูน่าโกรธจนเสียงสั่น "เมื่อกี้ลูกเพิ่ง
ปิดหน้าต่างไม่ใช่ไหม! ทำไมถึงเปิดหน้าต่างบานเกล็ด!"

เพอร์รามิสไม่ได้ยกมือจับแก้ม เธอก้มหน้า แม่ได้ยินแล้ว

"อะ...ขอโทษค่ะ..." เธออีกอึก "หนูเห็นตัวประหลาด...ก็เลย...เค็มที่

หนูคิดจะกำจัดมัน!"

"ตัวประหลาดอะไร" เสียงของเบ็นคังขึ้นทันที เขาก้าวเข้ามาในห้อง น้ำเสียงเกรี้ยวมาก "เฟอร์ร่า ลูกเห็นอะไร"

เฟอร์รามิสเงยหน้า พูดอย่างคั่นคั่นว่า "แสงจันทร์...แสงจันทร์ กลายเป็นจุดแสง แล้วจุดแสงก็ประกอบกันเป็นสัตว์ประหลาดตัวใหญ่! หนูยังได้ยินเสียงทุกคนอธิษฐานขอพร คำอธิษฐานพวกนั้นซ่อนอยู่ในจุดแสงที่แดงเข้มกว่าและวิ่งเข้าไปในร่างของสัตว์ประหลาด จากนั้น... จากนั้นมันก็มีตัวตนจริงๆ!"

"พระเจ้า!" ลูก้าเข้าไปจับไหล่เธอ "เมื่อกี้ลูกเปิดแม้กระทั่งหน้าต่างกระจกด้วยใช่ไหม! ใช่ไหมเฟอร์ร่า!"

เฟอร์รามิสพยักหน้าตัวสั่น เธอไม่เคยเห็นแม็กโครธขนาดนี้มาก่อน!

"นอนลง! ห้ามลุกจากเตียงแม้แต่ก้าวเดียว!" เบ็นชี้เด็กๆ ที่นอนอยู่ตรงมุมห้องทันที จากนั้นปิดไฟในห้อง "เฟอร์รามิส ปิดไฟ!"

"ปิด..." เธอรีบชะงักตัวไปยังโต๊ะหนังสือทางซ้ายมือและปิดไฟ

พอปิดประตู แมคคิงปลั๊กไฟกลางคั่นบนพื้นออก เมื่อไม่มีแสงสว่างของเส้นทางศักดิ์สิทธิ์ที่ส่องเข้ามาจากหน้าต่าง ชั้นสองจึงเหลือแต่ความมืดสนิท เธอยืนอยู่ที่เดิมไม่กล้าขยับ คงตายังไม่เคยชินกับความมืดในห้อง แต่เห็นพ่อแม่อำลางเคลื่อนไหว

"ถ้ามีจุดแสงเล็ดลอดเข้ามา...แม้เพียงจุดเดียว" เสียงเบ็นคังขึ้นตรงหน้าเธอ "คาถาทั้งหมดในบ้านเรายังไม่แน่ว่าจะต้านทานมันได้"

"เอ๊ะ!?" เฟอร์รามิสเบิกตากว้าง "มัน? หมายถึงสัตว์ประหลาดข้างนอกตัวนั้นหรือคะ"

"หาจุดแสงเถอะ จุดแสงสีแดง" มือใหญ่ของเบ็นคัปไหล่เธอและเริ่มค้นหาในห้อง

เฟอร์รามิสขมวดคิ้วพลางส่ายหน้า "ไม่ หนูไม่เห็นแสงพุ่งเข้ามาเลย พวกมันลอยไปที่ตัวสัตว์ประหลาด..."

"เฟอร์รา ความเร็วของแสง ลูกจะมองเห็นได้ยังไง" เป็นเอเย่เสียงทุ้ม
"ไปค้นหาได้เคียง"

ความเร็วของแสง...เธอไม่เข้าใจ ทำไมคำอธิษฐานของทุกคนถึง
กลายเป็นจุดแสงสีแดง ทำไมถึงช่วยให้สัตว์ประหลาดตัวนั้นมีตัวตนได้
เรื่องนี้เหลือเชื่อเกินไปแล้ว แล้วตัวข้างนอกนั่นคืออะไรกันแน่!

อีกอย่าง...เมื่อถึงสิ่งที่แวบมาตรงหน้าต่างและปิดหน้าต่างให้เธอ
ขวางสัตว์ประหลาดไว้เป็นตัวอะไร

พระเจ้า!—หัวสมองเธอยุ่งเหยิงไปหมด จับต้นชนปลายไม่ถูกเลย!

เฟอร์ราสัมผัสกระโดดขึ้นเคียง เลิกผ้าห่มกับหมอนออก สองตาปรับ
ให้ชินกับความมืดได้แล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นจุดแสงสีแดงตรงไหนอยู่ดี! เธอ
ปีนลงจากเคียงสำรวจไปรอบๆ มันแทรกเข้าไปได้ทุกพื้นที่ไซ้ไหม

คิดดังนี้ เธอจึงยกเคียงขึ้น กล่องข้างล่างปรากฏแสงสีแดงทันที

"อ๊ะ!..." เธอจ้องจุดแสงสีแดงที่เกาะอยู่บนข้าวของพลางอุทาน แสง
นั้นมีขนาดใหญ่ประมาณลูกปิงปอง สีแดงสดมากและกำลังเปล่งแสงจางๆ
พอได้เห็นใกล้ๆ อีกครั้งก็ยิ่งน่าประหลาดใจ

แสงก็ดำรงอยู่ได้เหมือนเป็นของแข็งเธอ

เธอยื่นมือไปหาลูกแสงและ 'ซ็อน' มันขึ้นมา มองแสงกลมๆ ใน
มืออย่างสงสัยใคร่รู้และตื่นเต้น นี่คือนั่นหรือว่าลูกบอลกันแน่ เธอมอง
ลูกแสงในมือใกล้ๆ ในนั้นมีประกายเคลื่อนไหวอยู่ มือซ้ายของเธอหยิบ
เข้ามาใกล้ตัว อยากลองจุ่มจุ่มว่ามันเป็นของแข็งจริงๆ หรือเปล่า

ไม่ได้ ถ้าเป็นแสงจริง หากแตกกระจายแล้วจะยุ่ง ต่อให้หาทั้งคืน
ก็ไม่เจอ!

คำอธิษฐานนี้...คืออะไรนะ—เธอค่อยๆ เข้าไปใกล้ลูกแสง

เมื่อถึงก็ยืนอยู่เฉยๆ ในนี้ซ็อนคำอธิษฐานอะไรไว้...

"ทำไมเฟอร์ราถึงไม่ไปตาย..."

เสียงคำรามดังขึ้นข้างหู เฟอร์ราสัมผัสลูกแสงอย่างตกใจ ลูกแสง

กลายเป็นปากกว้างตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ อีกนิกเคียวก็กักหนูเธอแล้ว!

"ว้าก!" เธอเซล้มไปข้างหลังเพราะความตกใจ ปากในมือลอยขึ้นทันทีและพุ่งเข้าไปใส่เธอ!

เวลาเดียวกัน แสงกลายสภาพเป็นลูกธนูเรียวยาวและพุ่งมาที่หัวใจเธอ!

ท็อป!—ผ้าผืนหนึ่งจู่โจมแสงสีแดงและคลุมหัวเฟอร์รามิสไปด้วย เธอคืนรนอย่างสิ้นสติใจ ก่อนจะดึงผ้าออก ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งเข้ามา

"อย่ายับ!" เสียงพอร้องเตือน จากนั้นเธอได้ยินเสียงท่องคาถาเบาๆ จึงไม่กล้ายับยั้งตัวส่งเดช

จนกระทั่งผ้าถูกดึงออกไปจากหน้า

ลูน่าเปิดไฟบนโต๊ะหนังสือ เดินเข้าไปใกล้พ่อที่ยืนอยู่ข้างเธอ เป็นถ้อยคำผืนหนึ่งไว้อย่างระมัดระวังเหมือนข้างในห่ออะไรบางอย่างอยู่

"จับได้ไหมคะ" เธอถามเสียงค่อย

"ได้แล้ว อีกเดี๋ยวต้องจัดการ" เป็นมองเธอพลางยื่นมือให้ "ลูกขึ้น"

เฟอร์รามิสจับมือพ่อลูกขึ้นอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น

"นั่นมัน...อะไรหรือคะ"

"คำอธิษฐานที่ผู้คนขอกับพระจันทร์สีเลือด จะให้มารปรารณารู้เข้า ไม่ได้เด็ดขาด พ่อต้องกำจัดมันทิ้ง" เป็นมองผ้าคำในมือ "หวังว่าจะเป็นแค่คำอธิษฐานเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น"

หือ?—เฟอร์รามิสเบิกตา—พ่อแม่ไม่ได้ยินเสียงเมื่อกี้หรือ!

"เดิมทีก็ไม่ควรขอพรกับพระจันทร์สีเลือดอยู่แล้ว จะเป็นคำขอที่เล็กน้อยแค่ไหนก็ไม่ได้" ลูนาวางมือบนไหล่สามี "แค่รู้สึกผิดกับคนที่ขอพรเท่านั้นแหละ"

"ทำลายคำอธิษฐานนี้แล้วจะเป็นยังไงคะ" เฟอร์รามิสถามอย่างสงสัย

"จิตวิญญาณของเขาจะถูกทำลาย หวังว่านี่จะไม่ใช้ความปรารณา

ที่ยิ่งใหญ่อะไร ยิ่งความปรารถนาใหญ่แค่ไหน ก็ยิ่งถูกทำร้ายรุนแรงมากเท่านั้น" เป็นตอนใจและหันกลับไปมองเธอ "เฟอร์รามิส! ลูกประมาทเกินไปแล้ว เปิดหน้าต่างได้ยังงั้น!"

"หนู..." เฟอร์รามิสก้มหน้าเฝ้าปากอย่างร้อนตัว "หนูแค่อยากเห็นพระจันทร์สีเลือดสักครั้ง คิดไม่ถึงว่าจะ..."

"อันตรายเกินไป!" เป็นคำหนีเสียงเฉียบ "นับตั้งแต่วันนี้ไป ตลอดช่วงเวลาที่เกิดพระจันทร์สีเลือด ห้ามลูกเปิดหน้าต่างอีก แม้แต่บานเกล็ดไม้ก็เปิดไม่ได้!"

"ทำไมคะ พระจันทร์สีเลือดคืออะไรกันแน่" เฟอร์รามิสถามข้อสงสัยในใจทั้งหมด "สัตว์ประหลาดตัวนั้นคืออะไร ทำไมแสงจันทร์ถึงประกอบขึ้นเป็นตัวมันได้ แล้วมารปรารถนาคืออะไร อีกอย่าง...ทำไมคำอธิษฐานของทุกคนถึงกลายเป็นลูกแสง...แถมยังโจมตีหนูได้อีก!"

ลูนาคาเป็นประกายและหลบตาเธอ "น่อนก่อนเถอะ! ดึกมากแล้ว"

เธอค้นเป็นออกจากห้อง อีกครั้งที่ไม่สนใจคำถามของเฟอร์รามิส ตั้งแต่เฟอร์รามิสพบว่าของทุกอย่างในบ้านล้วนสลักคาถาชั้นสูงที่ใช้เฉพาะในหมู่ผู้มีพลังจิตเท่านั้น ตั้งแต่ที่เธอนึกขึ้นได้ว่าพ่อแม่ไม่ล้มลงเมื่อได้ยินเสียงสั่นสะท้าน เธอก็ถามพวกเขาไม่ต่ำกว่าสิบครั้งว่ามีอะไรปิดบังเธออยู่หรือเปล่า

เธอคิดว่า ที่เธอมีพลังวิเศษไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่น่าจะเป็นกรรมพันธุ์ เพราะผู้ที่ได้ยินเสียงสั่นสะท้านแล้วไม่ล้ม มีเพียงผู้มีพลังจิตระดับสูงเท่านั้นแหละ!

พลังวิเศษมีแบ่งสูงต่ำ ผู้มีพลังจิตใช้สีของชุดคลุมแบ่งระดับพลังวิเศษ ผู้มีพลังจิตชุดคลุมสีเทาเป็นพวกอิสระ พุงกางๆ คือสามารถปราบภูตผีนาคเล็กได้เท่านั้น แม้กระทั่งปีศาจก็ไม่แน่ว่าจะกำราบได้ ต่อมาเป็นเสื้อคลุมสีน้ำเงิน ผู้มีพลังจิตประเภทนี้มีพลังในระดับหนึ่ง จัดการปีศาจที่พลังไม่แรงกล้า ซิมิหรือวิญญาณคนตายได้ไม่มีปัญหา เหนือกว่านั้นไป

เป็นชุดคลุมสีแดง ซึ่งใกล้เคียงกับชุดที่เป็นระดับสูงสุด แม้แต่มารระดับล่างๆ ก็สามารถปราบได้

ผู้มีพลังจิตขั้นสูงสุดคือ 'ทูตพลังจิต' ว่ากันว่าชุดคลุมที่เป็นสัญลักษณ์ของพวกเขาคือ 'ทูตพลังจิต' ที่แท้จริงไม่มีทางสวมเสื้อคลุมเปิดเผยฐานะตัวเอง น้อยคนที่จะรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน หากไม่ใช่เศรษฐีหรือหน่วยงานรัฐบาล ไม่มีทางจ้างพวกเขาไหว

พ่อแม่ปิดบังเธอทุกครั้ง!

"คิดจะปิดบังหนูไปถึงเมื่อไรกัน หนูรู้หมดนั่นแหละ!" เฟอร์รามิสคำรามอย่างเหลืออด "พ่อแม่อย่าคิดว่าหนูมองไม่เห็นคาถาในบ้านเรา ทุกซอกทุกมุม บนผนัง แม้กระทั่งบนพื้นล้วนเต็มไปด้วยคาถา!"

เป็นหันกลับมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เขาเม้มปากแน่น สุกทัยก็หันหลังเดินออกไป ลูน่ามองเธอด้วยสีหน้าหม่นหมอง พวกเขาจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าพลังวิเศษของลูกสาวกำลังตื่นตัวอย่างรวดเร็ว เธอต้องรู้สึกผิดปกติกี่อย่างแล้ว!

"เฟอร์รา เรื่องบางอย่างไม่รู้จะคิดต่อลูกมากกว่า!" เธอสูดหายใจลึกๆ "เมื่อถึงเวลาพวกเราต้องบอกลูกแน่...ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา ลูกอย่าถามอะไรอีกเลย!"

"อย่าถาม? หนูทนไม่ได้นี่!" เฟอร์รามิสกำมือแน่น "บ้านเรามีความลับอะไรซ่อนอยู่กันแน่!" เธอวิ่งเข้าไปดิงตัวแม่ไว้อย่างไม่สนใจอะไรทั้งนั้น "หนูยอมเสีย!"

ใบหน้าของลูน่าฉายแววกังวล เธอส่ายหน้า "เฟอร์รา พวกเรากลัวคำว่ายอมเสียของลูกนี่แหละ!"

นี่ไม่ควรเป็นลักษณะของผู้มีพลังจิต นิสัยของเฟอร์รามิสจะพาตัวเองเข้าสู่อันตรายและความตาย ถ้ารู้มากรู้สึกเกินไป ก็ไม่รู้เธอจะมีปฏิกิริยาอย่างไร จะเกิดอะไรขึ้น!

ลูน่าปิดประตูให้เธอ เฟอร์รามิสไม่ได้ตามออกไป เธอรู้สึกได้ถึง

ความแน่วแน่ของพ่อแม่! รู้สึกได้ว่าพวกเขาเป็นผู้มีพลังจิต...หรือไม่ก็ต้องเป็นแน่ แลผมยังเป็นผู้มีพลังจิตขั้นสูงที่พบเห็นได้ยาก มีพลังพิเศษแข็งแกร่ง ส่วนแม่อาจแค่เชี่ยวชาญการใช้เครื่องมืออาคมและคาถาเท่านั้น อาจไม่มีพลังพิเศษ

แน่นอนว่าสิ่งที่พวกเขาต้องการปิดบังไม่ได้มีแค่นี้แน่นอน นี่ต่างหากสิ่งที่ติดอยู่ในใจเธอ แค่เรื่องที่พ่อแม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นผู้มีพลังจิตก็ทำให้เธอไม่พอใจมากแล้ว เธอเป็นลูกสาวของพวกเขาเนะ ยังไม่ยอมเปิดเผยเรื่องนี้กับเธออีก โดยเฉพาะหลังจากที่เธอผ่านพ้นเรื่องต่าง ๆ มากมายและแสดงพลังพิเศษออกมาแล้ว!

"พี่เฟอร์ร่า..." เสียงเล็กแผ่วเจือแว่วหาวคหวั่นดังมาจากเตียงตรงมุมห้อง เอลซ่ายังไม่หลับ เธอกอดตุ๊กตาและกอดผ้าห่มแน่น

เฟอร์รามีสรีบหันกลับไปและเดินเข้าไปหา เลิกม่านเตียงออกและปลอบเธอ "ขอโทษนะ พี่เสียงดังไปหน่อย"

"อย่าโมโหเลยนะคะ" เอลซ่ามองเธออย่างน่าสงสาร "อย่าทะเลาะกันเลย"

เฟอร์รามีสรีบบางๆ พลังลูปเส้นผมเล็กละเอียดและแก้มนุ่มนวลของเธอ "ไม่ทะเลาะแล้วละ เด็กดี รีบนอนเถอะ"

เอลซ่าพยักหน้าและลูบแก้มกับผ้าห่ม กอดตุ๊กตาเหมือนอย่างรักใคร่ใช้มันเป็นที่พัก "หนูชอบพี่เฟอร์ร่าที่สุดเลย!"

เฟอร์รามีสรีบ เธอมีน้องชายน้องสาวทั้งหมดสี่คน เคมีที่มีน้องชายสองคน แต่สเปซน้องชายคนโตถูกปีศาจฆ่าตายเมื่อห้าปีก่อน ดังนั้นจึงเหลือพวกเธอแค่ห้าคน เธอรักและเป็นห่วงทุกคนมาก เอลซ่าสนิทกับเธอที่สุดและเป็นเด็กที่รู้ความมากที่สุด

"พี่ก็ชอบเอลซ่า!" เธอโน้มตัวหอมแก้มน้อง

"แล้วทำไมถึงมีคนเกลียดพี่เฟอร์ร่าล่ะ" เธอมองเฟอร์รามีสรีบด้วยดวงตาวงงปนพลาถถาม "ยังอยากให้พี่เฟอร์ร่าตายอีก!"

"หืม?" เฟอรรามิสขมวดคิ้ว "ใครบอกเธอ"

ทำไมถึงพูดแบบนี้กับเด็กละ เด็กประณาก็รู้เรื่องนี้กันแล้วเหรือ

"ลูกบอลสีแดงเมื่อก็พูด!" เอลซ่าทำปากย่น "มันตะโกนบอกให้พี่เฟอรร่าไปตายไม่ใช่เหรือ"

เฟอรรามิสเบิกตากว้าง หัวสมองว่างเปล่าขาวโพลน เธอกระตุกมุมปากอย่างแข็งทื่อ ได้แต่รีบปลอบน้องให้หลับและห่มผ้าห่มให้ จากนั้นออกมาจากม่าน

เธอหันกลับมาเสียบปลั๊กไฟกลางคืนที่แม่ดึงออกเมื่อก็และพ่นลมหายใจออกมา...

เอลซ่าได้ยื่นสิ่งที่แสงสีแดงตะโกนออกมาด้วยหรือ

พระเจ้า!—เธอออกหันไปมองน้องสาวที่หลับปุ๋ยบนเตียงไม่ได้

เธอคงไม่ได้เป็นผู้มีพลังจิตด้วยหรือนะ!

บนโต๊ะอาหารเช้า เฟอรรามิสก่อกวนมึงอย่างเหม่อลอย พวกเด็กๆ
ทาแยมเลอะไปทั่ว กำลังถูกแม่ว่า แต่เธอกลับไม่มีอารมณ์จะสนใจมากนัก
เรื่องเมื่อคืนทำเอาเธอกลุ้มใจมาก

"แม่คะ หนูอยากกินขนมเค้ก!" เอลซ่าพูดขึ้น

"เค้กหรือ" ลูน่าหัวเราะเบาๆ "ได้สิ วันอาทิตย์เรามาทำเค้กวานิลลาถัน คราวก่อนพ่อเอาเค้กวานิลลาอย่างดีกลับมาด้วย! ตกลงแล้วนะว่าจะช่วยกันทำ!"

"ค่ะ!" เอลซ่าพยักหน้าแรงๆ

"เฮ้! ขนมเค้ก ขนมเค้ก!" พวกเด็กๆ โห่ร้องอย่างคึกคักใจ "แต่ผมอยากกินพายช็อกโกแลตด้วย พายๆๆ!"

"เอาพายช็อกโกแลตด้วยเหรือ" ลูน่ากลอกตา "จ้ะให้พี่เฟอรร่าทำแล้วกัน เฟอรร่าไม่มีปัญหาใช่ไหมจ๊ะ"

"หือ?" เฟอรรามิสตึงตังกลับมา "พายอะไรคะ...อ้อ ได้ค่ะ ทำๆ!"

"พายช็อกโกแลต! พายช็อกโกแลต! พายช็อกโกแลต!" เด็กๆ กระโดดโลดเต้นรอบโต๊ะอย่างคึกคัก

"หนูนี่เอลซ่าหัดเป่าโอการิน่าอยู่นี่ ปายวันนั้นมาเป่าให้ทุกคนฟังด้วยสิ!" เป็นยิ้มอ่อนโยน "พวกเราจะกินขนมเค้ก คิมชาน้ำผึ้ง และฟังโอการิน่ากัน"

"คิคะ!" เอลซ่าคาเป็นประกายพลางเลียแยมสตรอร์เบอร์รี่ที่มุมปากอย่างเบิกบาน

เฟอร์รามิสหัวเราะเบาๆ เหมือนเรื่องเมื่อคืนไม่เคยเกิดขึ้นเลย แต่ ว่า...เธอจะถามได้ไหมนะ "เจ้าตัวนั้นเมื่อวาน ตอนกลางวันมันอันตรายไหมคะ"

เป็นปรายตามองเธอและสายหนานิดๆ

"แล้วไป" เธอโค้งอก "หนูไม่อยากออกสันขวัญแขวนแม้กระทั่งตอน กลางวันด้วย...อ๊ะ! จะบอกเรื่องนี้กับพี่มาริไหมคะ"

"เขารู้แล้ว" ลูน่าเชคแยมที่เลอะไปทั่วโต๊ะจนสะอาดในที่สุด "ลูก ตั้งใจไปโรงเรียน ไม่ต้องยุ่งเรื่องอะไรทั้งนั้น"

เฟอร์รามิสทำปากย่นอย่างไม่พอใจ "ตอนนี้ไม่มีใครให้หนูยุ่งหรอก หนูเหมือนตัวเชืโรคยังงัยงั้น!"

"เฟอร์ร่า...อย่าสนใจคนอื่นเลย" ลูน่าพูดย่างมีนัย "สถานการณ์ตอนนี้แย่แ่่มาก พวกเราทุกคนต้องเตรียมใจไว้"

"เตรียมใจอะไรคะ" เธอมองพ่อแม่ที่นั่งฝั่งตรงข้าม

"ต่อไปจะเกิดเรื่องขึ้นมากมาย ความไม่เชื่อใจ ความรังเกียจเกิดขึ้น ของทุกคน ตอนนี้แม้แต่ไปซื้อขนมเปี๊ยะ...พ่อยังถูกเบียดออกมาเลย" เป็นพูดย่างจ่นใจ "พวกเขบอกว่าลูกฆ่าป่าเขาขนมเปี๊ยะ"

"เธอถูกสิงร่าง! ลูกซิมีสิงร่างแล้วจะไม่ฆ่าได้หรอก"

โอพระเจ้า! ไร้เหตุผลสิ้นดี! คนที่ถูกสิงร่างก็เท่ากับตายไปแล้ว สถิ รับรู้ไม่เพียงถูกครอบงำ แต่ยังเป็นภัยต่อคนอื่น มีเหตุผลอะไรที่จะไม่ฆ่า

ละ!

"เรื่องนี้ใช้เหตุผลทั่วไปมาอธิบายไม่ได้แล้วละ ลูกเองต้องระวังตัวในเมืองมีพวกต่อต้านผู้มีพลังจิตเยอะมาก ถ้าพวกเขาสงสัยลูก ก็จะใช้สารพัดวิธีบีบคั้นลูก" เป็นกำชับ "ต้องอดทน อย่าใจร้อนวู่วาม พยายามอย่าไปใส่ใจ"

"ข้อสุดท้ายเป็นเรื่องยากมาก" เธอเองก็สนใจกับตัวเอง "แต่หนูจะพยายามสุดความสามารถ"

ลูน่ายื่นมือไปกุมมือเธอด้วยสีหน้าเป็นกังวล เธอรู้ว่าพ่อแม่เป็นห่วงและรักเธอ เรื่องที่ปีคั้งเธอก็อาจเพราะแบบนี้ แต่เธอก็ยังทำใจไม่ได้อยู่ดี
 เด็กๆ ลูกเข้าบนโซฟาและมองไปนอกหน้าต่างพลางหัวเราะคิกคัก
 "ฟีเฟอร์ร่า...ฟีเฟอร์ร่า ฝ่าไหมมาแล้ว!" น้องๆ กระโดดลงจากโซฟา
 "ฝ่าไหมมาแล้ว...สวีเซียนก็มาด้วย!"

อ้อ!—เฟอร์รามีสยดขนมบั้งที่เหลื่อใส่ปากทันที จากนั้นคว้าแก้วนมบนโต๊ะดื่มอึกๆ โดยมีแฝดคอยทำตามอยู่ข้างๆ เอลซ่าเอาอย่างเธอรีบกินอาหารเข้า

"กินช้าๆ หน่อย...เฮ้อ! เฟอร์ร่า ลูกอย่าเป็นตัวอย่างไม่ดีให้เอลซ่าสิ!" ลูน่าคักเตือน "ลูกสองคนระวังจะรำลึก"

"ไม่หรอกค่ะ!" เฟอร์รามีสกระโดดลงจากเก้าอี้ คิวักกระเป่าและพุ่งออกไป "หนูไปเรียนนะคะ!"

"ฟีเฟอร์ร่ารอดด้วย!" เอลซ่าตะโกนและรีบกระโดดลงจากเก้าอี้ คิวักกระเป่านักเรียนตามไปติดๆ

ลูน่าหันไปมองสามี เป็นลูกขึ้นเดินไปส่งลูก เฟอร์รามีสถึงประตูไม้และผลักประตูกำลังลวดข้างนอกออก ฝ่าให้กับสวีเซียนยืนอยู่บนถนนนอกบ้าน เขามองนาฬิกาพกด้วยสีหน้ารำคาญ

"คูอะไร ช้าไม่กี่วินาทีหรือน่า!" ปากเธอเต็มไปด้วยขนมบั้ง ทำให้พูดไม่ชัด

"พูดอะไรฟังไม่รู้เรื่องสักคำ!" ฝาให้มองเธอที่พุ่งเข้ามาขณะ สะพายกระเป๋าเข้ากับปากยังเคี้ยวตุ้ยๆ มุมปากเป็นนคราบนมกับเศษขนมปัง "อายุตั้งเท่าไรแล้วยังกินแบบนี้"

"แบบไหน" เธอเบิกตาฟังไม่เข้าใจ

ฝาให้ยกมือขึ้นประคองหน้าเธอ นิ้วโป้งของมือซ้ายกับมือขวาเช็ดคราบนมกับเศษขนมปังที่ติดมุมปากเธอออกอย่างอ่อนโยน—เอ๊ะ!?

เฟอร์รามิสตัวแข็ง เลือดไหลย้อนกลับทันที เธอจ้องหนุ่มหล่อตรงหน้าที่หน้าตาดีเกินเหตุ

เขา...เขา...อยู่ดีๆ เขามาแตะต้องเธอทำไม! ช้าเร็วเธอต้องเป็นโรคหัวใจเพราะเขาแน่!

ที่ผ่านมาเธอหลงใหลเจ้าชายในนิทานเป็นพิเศษ พอมีคนแบบนี้ปรากฏตัวในชีวิตจริง เธอก็เหมือนเจอรักแรกพบ...

ชอบถึงขั้นรู้ทั้งรู้ว่าเขาไม่ใช่คน เธอก็ยัง...

"กร๊อค!..." เสียงร้องไม่น่าฟังดังขึ้นข้างหลัง เฟอร์รามิสหันไปมองเห็นผู้หญิงหลายคนมองเธออย่างทั้งชื่นทั้งโมโห

โอ้ย! วุ่นวายแต่เช้าเชียว

"วันนี้พวกเธอเดินไปโรงเรียนกับนายค้ายเธอ" เธอถามเบาๆ

"ใช่ วันนี้อาการหนักเป็นพิเศษ อาจเพราะเมื่อคืนอธิษฐานกันสนุกไปหน่อยมั้ง!" เขาทำหน้าจ่นใจ นิ้วโป้งปากครีมีปากเธอ เช็ดคราบนมคราบสุดท้ายออกไป

นิ้วของฝาให้เย็นยิ่งกว่าน้ำแข็ง แต่พอริมฝีปากเธอถูกเขาแตะ กลับร้อนยิ่งกว่าถ่านไฟ

ชีพจรเต้นรัวเร็ว อุณหภูมิร่างกายสูงขึ้น แม้แต่เลือดในตัวยังหอมกว่าเดิม จมูกของฝาให้ได้กลิ่นเลือดมนุษย์ ได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นเร็วขึ้น และยังมี...—โอ! สายตาไม่เป็นมิตรที่แฝงแววขมขื่นจากทางซ้ายมือ

เขาหันไปทางซ้ายพลางฉีกยิ้มสุภาพ "อรุณสวัสดิ์ครับ คุณเอลตัน"

เบนดิกต์ เอลคันคือชื่อเต็มของเขา ฝ่าให้เรียกนามสกุลเขาอย่างสุภาพเป็นทางการมาก

"อรุณสวัสดิ์..." เขายืนอยู่บนขั้นบันไดหน้าบ้าน สองตาจับจ้องการกระทำที่สนิทสนมเกินไปของทั้งสอง

ฝ่าให้ปล่อยมืออย่างไม่รีบร้อน เอลช้ามุกออกมาจากข้างขาของเบนและวิ่งไปหาสวี่เขียนอย่างเบิกบาน สวี่เขียนหยิบลำโพงอรุณสวัสดิ์เสียงดังพลางยื่นมือให้เธอ 'เด็กไร้เดียงสาสองคน' เดินจูงมือกันและนำหน้าไปก่อน...เฟอร์รามิสเลื่อนไม้ในทักษะการเล่นละครเป็นเด็กของสวี่เขียนจริงๆ!

"เอลซ่า อย่าวิ่งสิลูก!" เบนไม่ลืมหำขับ

"จึ้น...พ่อคะ หนูไปโรงเรียนก่อนนะ!" เฟอร์รามิสไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองหน้าแดง เธอเอ่ยลาพ่ออย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อย

"อืม...อย่าลืมหักที่พ่อสั่งล่ะ!" เขาย้ำอีกครั้ง

"รู้แล้วค่ะ!" เธอชูมือโบกไปมาและเดินไปข้างหน้า

ฝ่าให้พยักหน้าให้เป็น รอยยิ้มตรงมุมปากหยักลึก

"ขอบคุณที่ปกป้องเธอ" เบนเอ่ยปาก ทำให้ฝ่าให้ที่หันไปแล้วชะงักเขารู้!—แวตฝ่าให้เจืออารมณ์ที่เป็นมองไม่ออก เขาไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าทำไมบุคคลประหลาดผู้นี้ถึงปกป้องเฟอร์ร่าของเขา ชอบหรือ? เขาไม่คิดอย่างนั้น เขาไม่เข้าใจฝ่าให้ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเป็นเผ่าพันธุ์ที่เขาคิดหรือเปล่า แต่ฝ่าให้ไม่ใช่ตัวแทนของความปลอดภัยอย่างแน่นอน

ฝ่าให้ยิ้มไม่ตอบ ก่อนจะตามเฟอร์รามิสไปอย่างใจเย็น

หวังว่าเป็นจะไม่เข้าใจผิด ไม่ใช่เพราะเขาหรอกนะ

"เมื่อคืนมีเรื่องน่าสนุกหรือเปล่า" ฝ่าให้เดินไปข้างเธอ พลางเลิกคิ้วถาม

"เอ่อ..." เฟอร์รามิสร้อนตัว "ไม่ ไม่มี!"

"พระจันทร์สีแดงสวยมากใช้ไหมล่ะ" วู้ๆ เขาก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้

"แสงที่ส่องลงมาน่าหลงใหล"

"เฮ้อ!..." เฟอรรามิสล่ำคอติบตัน ไม่รู้จะตอบอย่างไรดี

"น่าหลงใหลถึงขั้นต้องเปิดหน้าต่างออกไปเผชิญหน้ากับมารปรารณา" ดวงตาสีเขียวหรือสีง สะท้อนแว่นคำหยาอย่างชัดเจน!

"ฮะ!" เธอหคคอ "นายนั้นเอง!"

"เปิดแม้กระทั่งหน้าต่างกระจก นั้นเท่ากับทำให้บ้านเสียการคุ้มครอง ประสาทส่วนไหนของคุณมีปัญหากันแน่" ฝ่าให้มวดคิ้ว "ถ้าไม่ใช่เพราะผมอยู่ใกล้ๆ คุณไม่มีโอกาสแม้แต่จะรับมือหมอนั่นด้วยซ้ำ!"

"ฉันตั้งใจจะทำลายมัน ใครจะไปรู้ว่าจุดแสงบนพื้น...ฉันหมายถึงพวกคำอธิษฐานจะทำให้มันมีตัวตน เหมือน..." เธอไม่แน่ใจ "เมื่อก๊นัยบอกว่านั้นคือมารปรารณา มารปรารณาคือตัวอะไรกันแน่"

"การที่ผู้คนอธิษฐานขอพรกับพระจันทร์สีเลือดทำให้มันถือกำเนิดขึ้น มันต้องมีตัวตนอยู่แล้ว เป็นมารที่ดำรงอยู่อย่างแท้จริงแล้วละ" ฝ่าให้พูดเสียงเอื่อย ทั้งที่กำลังพูดถึงมารร้ายอยู่ชัดๆ! "เมื่อคืนมีคนขอพรไม่น้อย มันจึงถือกำเนิดขึ้นแล้วจริงๆ"

"มารปรารณา ฉันไม่เคยได้ยินชื่อมารตัวนี้เลย!" เฟอรรามิสขมวดคิ้ว "มันเกิดขึ้นจากคำอธิษฐานเธอ รับเอาคำอธิษฐานของทุกคนไปแล้วยังไงต่อ"

ฝ่าให้ยิ้มแยมและหันมองเฟอรรามิส "ทำให้เป็นจริง"

รอยยิ้มของเขาทำเอาเฟอรรามิสขมลูก เธออดตัวสั่นไม่ได้! "ทำไมฉันถึงรู้สึกว่านายยิ้มประหลาดมาก ทำให้เป็นจริง...หมายความว่ายังไง"

"ก็ทำให้ความปรารถนาของทุกคนเป็นจริงยังล่ะ!" ตอนนี้เขาขมจนดวงตาเป็นรูปโค้ง "ใช้ทุกวิถีทางทำให้คำอธิษฐานของทุกคนกลายเป็นความจริง"

"ฝ่าให้!" เฟอรรามิสขมวดคิ้วถึงมือเขา "น้ำเสียงนายประหลาดเกินไปแล้ว มารปรารณานั้นเป็นตัวอะไรกันแน่ แสงจันทร์จะให้กำเนิด"

ตัวอะไรออกมาได้ยังไง ทำให้คำอธิษฐานเป็นจริงหรือ ถ้าแค่อธิษฐานก็เป็นจริงได้ง่ายๆ แบบนั้น พวกเรา..."

"ได้สิ มันเป็นมารนี่" ฝ่าใหม่มองเธอ "มารปรารถนาไม่ใช่ปีศาจ ระดับของมันเป็นมารร้าย จะถือกำเนิดได้พระจันทร์สีแดงเพราะคำอธิษฐานของมนุษย์เท่านั้น"

"มาร...มารร้าย?" เฟอรรามีสสูดหายใจ "มารร้ายจะทำให้คำอธิษฐานของมนุษย์เป็นจริงได้ยังไง ต่อให้เป็นจริงส่วนมากก็เป็น...กับดัก!"

ตั้งแต่อดีตกาลมาแล้ว คนที่ขายวิญญาณให้มารร้ายเพื่อให้คำอธิษฐานเป็นจริง ส่วนมากมักโดนหลอกเพราะเล่ห์กลของมารร้าย ทำให้ต้องพบกับหายนะไม่สิ้นสุด!

"ดังนั้น" ใบหน้าหล่อเหลายื่นมาตรงหน้าเธอ "เมื่อคืนไม่ได้ขอพรใช่ไหม"

เฟอรรามีสตัวแข็งพลางกะพริบตา "ปะ...เปล่า..."

"นั่นก็ดี" ฝ่าใหม่ท่าทางอารมณ์ดีมาก ไม่รู้ว่าอารมณ์ดีเรื่องอะไร!

ผู้คนขอพรกับมารร้าย! ทุกคนขอพรกับมารร้ายในสถานการณ์ที่ไม่รู้เรื่องราว แต่มารร้ายตัวนี้ยังทำให้ความปรารถนาของทุกคนเป็นจริงได้ แล้วคำนำของพระจันทร์สีเลือดมาจากไหน ทำไมถึงไม่ตรงกับความจริงเลยละ ทุกคนยังบอกว่าขอพรแล้วจะสมหวัง...ใช่! คำขอจะเป็นจริง แต่ไม่เห็นมีใครพูดถึงมารปรารถนา!

พอใกล้ถึงโรงเรียน นักเรียนมีจำนวนมากขึ้น ประเด็นร้อนที่ทุกคนพูดคุยกันคือพระจันทร์สีเลือดเมื่อคืน เกือบทุกคนที่อธิษฐานขอพร บางคนไม่ได้ขอแต่อย่างเดียวด้วย เฟอรรามีสรู้สึกขนลุก! เมื่อวานเธอแอบโทรศัพท์ไปหาเจียงอวี่เงินกับจงเฉาเหว่ย กำชับพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าว่าอย่าขอพรกับพระจันทร์สีเลือดเด็ดขาด ให้พวกเขาจำไว้ให้ดี!

"ฝ่าใหม่..." ฉับพลันเด็กสาวคนหนึ่งร้องเรียกชื่อฝ่าใหม่เสียงดัง เสียงไม่ได้มาจากที่ใกล้ๆ แต่เป็นด้านหลัง!

ฝ่าให้กับเฟอร์รามิสหยุดทันทีและเงยหน้ามองขึ้นไป

บนชั้นคาคฟ้าของโรงเรียนมีเงาร่างของนักเรียนหญิงคนหนึ่ง เธอยืนอยู่บนรั้วกำแพงเตี้ยๆ และยืมือให้ฝ่าให้ที่อยู่ข้างล่าง

ยังไม่ทันได้ตั้งตัว เธอก็กระโดดลงมาจากอาคาร!

"กรี๊ด!..." นักเรียนที่อยู่ข้างล่างตื่นตระหนกตกใจ ฝ่าให้กลับถอยไปข้างหลังสองก้าวอย่างไม่สะทกสะท้านและดึงเฟอร์รามิสให้ถอยมาด้วย

ร่างของเด็กผู้หญิงกระแทกพื้นดังโครม ทับเด็กผู้ชายที่วิ่งหลบไม่ทันอย่างเหมาะสมเหมื้ม ร่างเธอกดทับเด็กผู้ชายตั้งแต่ช่วงไหล่ลงไป เฟอร์รามิสได้ยินเสียงกระดูกของเด็กผู้ชายหัก...เป๊าะ! จากนั้นเป็นเสียงหัวของเด็กผู้หญิงกระแทกพื้น

"อ๊า!..." เด็กผู้ชายหมอบกับพื้นพลางร้องอย่างเจ็บปวด เด็กผู้หญิงแม้จะมึนงง แต่ศีรษะเป็นส่วนแรกที่ถึงพื้นก่อน กะโหลกปริแตก เลือดและมันสมองสีขาวไหลนองออกมา

เสียงกรีดร้องดังขึ้นรอบด้าน เกิดความโกลาหลหน้าประตูโรงเรียน

เด็กผู้หญิงร่างกระดูกอยู่บนพื้น มุมปากกับรูจมูกมีเลือดไหลออกมา เธอยังคงเบิกตาจ้องฝ่าให้แน่นิ่ง

ฝ่าให้หรีด น่าเสียดายจริงๆ เลือดคีย์ ไหลนองไปทั่วพื้น แต่เขากลับไม่มีโอกาสได้ชิม...

เฟอร์รามิสที่ถูกดึงหลบไปข้างหลังมองข้ามไหล่ฝ่าให้ไปที่เด็กผู้หญิงอย่างเหลือเชื่อ สายตาเธอไม่เบนไปไหนเลย ฝ่าให้ก็มองเธอเช่นนั้น

"อ๊า!...โอ้ยยย!!!!..." เด็กผู้ชายที่ถูกทับอยู่กับพื้นร้องโหยหวน แต่พวกนักเรียนไม่กล้าเคลื่อนย้ายเขาส่งเดช "ข้าฉันไม่รู้สึกอะไรแล้ว ข้าฉัน!"

รูปร่างตาของเด็กผู้หญิงค่อยๆ ขยายออก ร่างกายที่เคยหายใจหอบนิ่งสงบ ดวงตาที่เบิกกว้างแบบคนตายคาไม่หลับปราศจากชีวิตชีวา

ตอนนี้เอง ร่างกายเธอมีลูกแสงสีแสดพุ่งออกมา เฟอร์รามิสสุด

หายใจค้างเฮือก!

ฝ่าให้กุมมื่อเธอไว้ทันที "อย่าส่งเสียง"

ลูกกลมสีแสดลอยออกจากร่างของเด็กผู้ชายที่ถูกกดทับอยู่ด้านล่าง
เช่นกัน จุดแสงสองจุดหมุนวนเรีงระบำอยู่กลางอากาศ ก่อนจะหายวับไป!

เฟอร์รามิสได้ยืนยันชัดเจน ในลูกกลมมีเสียงพิมพ์ว่า

"ฉันอยากให้ฝ่าให้หันมามองฉันสักแวบ"

"ฉันไม่อยากฝึกวิชาอีกแล้วจริงๆ เหนื่อยเป็นบ้า!"